

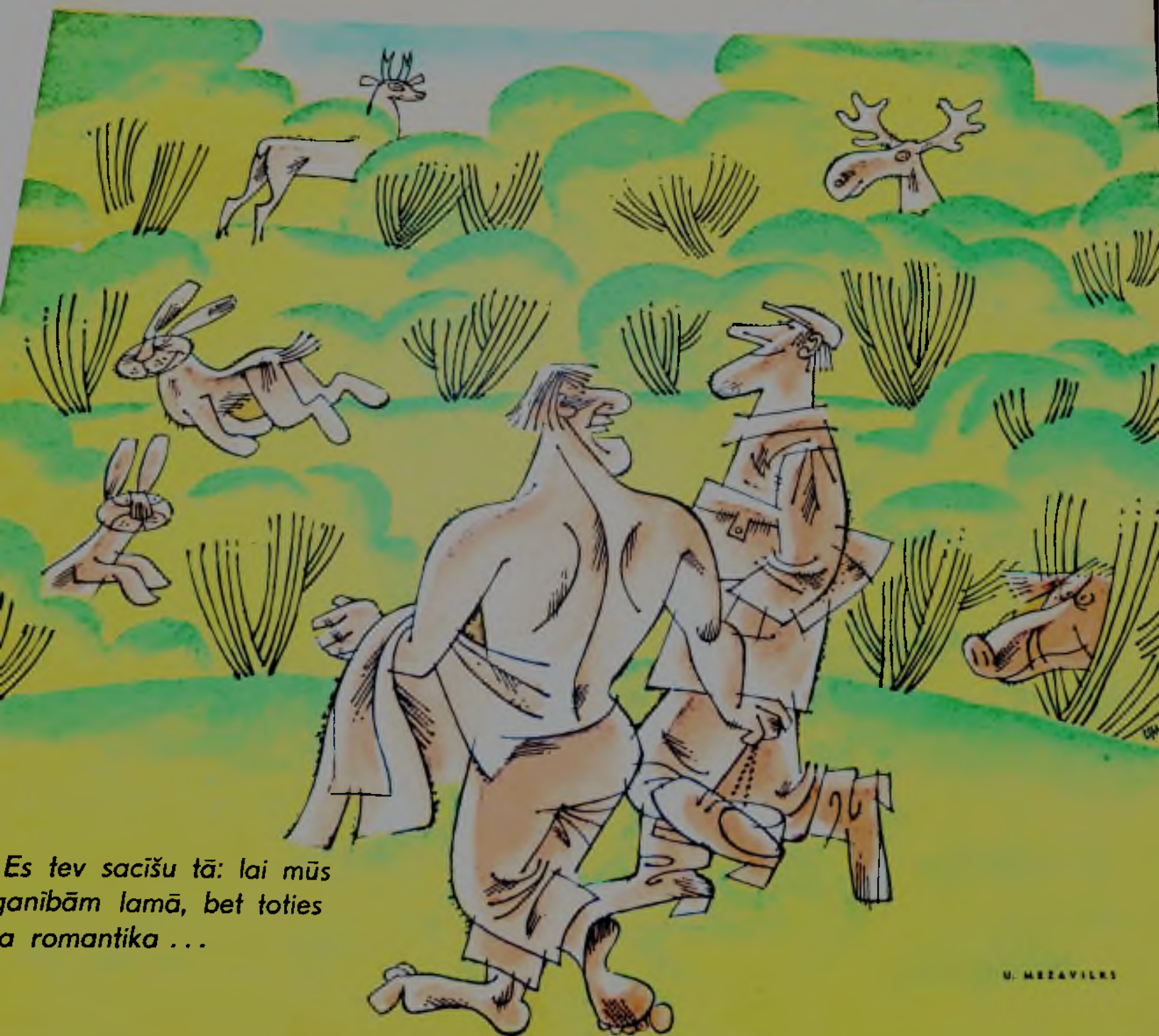
Dzintars

1973

9

SATIRAS
UN
HUMORA
ŽURNĀLS
IZNĀK
DIVAS
REIZES
MĒNESĒ

Nr

Es tev sacīšu tā: lai mūs
ganībām lamā, bet toties
a romantika ...

U. MEŽAVILKS

— GLĀBIET TAČU — CILVĒKS SLIKSTĪ
— TAS IR JAUNAIS SPECIĀLISTS — GAN PATS IZĶEPUROSIES ...

E. RUSMANIS

— VIŅŠ IR PRET MANI ATSAĻIS — ED VIENS
PATSI ...

E. OZOLIŅŠ

JĀNIS BARISS

Lakstīgalu laikā

Es šodien dzirdēju pirmo lakstīgalu un pierakstīju viņas dziesmas notis: vienkārša melodija minorā, bet kadencē četri trillieri.

Mūsu lakstīgalas kļuvas sevišķi apzinīgas — tās ievēro darba zinātnisko organizāciju: strādā maiņās un dzied arī dienā, jo zina, ka daudzām veselība vairs neļauj naktīs staigāt apkārt, apskurbit no ievām un sabrist kājas.

Lakstīgalas esot noslēgušas līgumu ar Rīgas skaņuplašu fabriku par dažiem ierakstiem, un uz televīzijas ekrāniem drīz parādīsies muzikāla īstlīma «Lakstīgal-dziesma».

To varēsīm noskatīties mājas apavos, ledzerot pa malkam cigoriņu kalijas un rītasvārkus viegli iesmaržojot no ilakona «Rūgā ieva».

Tas būs patīkami. Un dzejniekiem tad nevaladzēs rakstīt par pirmajām lakstīgalām, ievziedu reibumu un pavarasi.

Pazīstams rokraksts

— Paklau, tu jau noteikti zini, kāda šogad būs vasara. Esī draugs un dod padomu: vai mums irēt vasarnīcu, vai gādāt celāzīmes uz dienvidiem? ...

— Vecais, neesi knauzeris! Tu tāk zini, kādi skaitļi laimēs sportloto izlozē... Pačuksti man kaut piecus! Sesto vari paturēt sev ...

Skiet, nav īpaši jāpaskaidro, cik riskanti atbildēt un cik grūti neatbildēt uz tādiem jautājumiem. Starp citu, šīs grūtības līdz ar gaišreģa slavu es ieman-toju, pateicoties kolēģim Birkavniekam un vēl da-žiem biedriem, kuru vārdus pagaidām nenosaukšu.

... Afgriezies no komandējuma, Birkavnieks, kā parasti, ienāca pie manis izkratīt sirdi.

— Cik ilgi pēc tavām domām nelielā rajona centrā jābūvē maizes kombināts? — viņš gluži nevainīgi jautāja.

— Gadu... — es minēju. — Ja sevišķi nestei-dzas, varbūt — pusotra ...

Birkavnieks pasmīnēja:

— Saldus rajona patērētāju biedrības maizes kombinātu būvēja sešus gadus! Pa to laiku paguva novērot gan projekts, gan tehnoloģiskā iekārta. Un, galvenais, veselu gadu pēc uzņēmuma oficiā-lās nodošanas tas vēl nedarbojas ar pilnu jaudul

— Bet šo pārbriedušo un reizē negatavo augli taču pieņēma speciālisti! ...

— Kā tad! — Birkavnieks iesaucās. — Nespeciā-listi uz tik smalku operāciju nemaz nebūtu spē-jīgi. Kamēr kombināta kolektīvs citā rajonā apguva pieredzi, priekšnieki visas formalitātes veikli nokār-toja.

— Tad jau nebūs bijis tik traki, — Birkavnieka pašam man likās mazliet pārspīlēts. — Galu galā par uzņēmuma darbu taču jāatbild priekšniekiem! Kolēģis uz mani tā savādi paskatījās.

— Par atbildību nerunāsim, — viņš teica. — Bet traki varbūt arī nebija ... Bija tikai sīki defekti, kuru dēļ no trim ceptuves krāsnīm nedarbojās neviena!

Manā sejā laikam atspoguļojās tāda neizpratne, ka Birkavnieks tūdaļ piebilda:

— Kad pēc trim mēnešiem pārbūvēja tvaika un karstā ūdens piegādes sistēmas un novērsa vēl vienu otru brāķi, pirmo krāsni varēja sākt izman-tot. Otrās krāsns defektus kombināta ļaudis l'kvi-

JOKA PĒC

Dažs kļūst par donu Kihotu tikai tāpēc, ka Pegaza veltā liktenis viņam piešķirīs Rosmontu.

M. GARLS

Viena otra plašais darbības lauks ir sekli apstrā-dāts.

Kā pudele no sirds novēlās.

Pirts direktors mazgāja galvas saviem padotajiem.

To, ka kolēģiem ir galvas, atcerējās tikai tad, kad vāca pa rubli no galviņas.

Kūts mehanizācija vēl bija aiz mēslu kalniem.

Arī pie piena upēm gadās malu zvejnieki.

A. LEIŅŠ

— Tas vairs nav nekāds cirkst — teica cirka direktors, ieraudzījis revidentus.

Kaut gan siltumnīcas vadītāja deguns bija sar-kans kā tomāts, viņu izmeta no darba par gurķo-šanās.

J. JUZEFS

dēja tikai šā gada sākumā. Bet trešo krāsni par spīti visām pūlēm iekurt tā arī neizdevās. Un vai zini, kāpēc?

Es, protams, nezināju.

— Tāpēc, — ar uzsvāru sacīja Birkavnieks, — ka trešo krāsni celtnieki vispār nav mūrējuši! Starp citu, viņi aizmirsā izdarīt ne jau to vien. Piemēram, darba telpās viņi vietām neizbetonēja grīdas, neiz-klāja ēguma plāksnes, kārtīgi nepiestiprināja pie sienām flīzes. Aizmirsā pieslēgt centrālajai apkurei daļu radiatoru un gādāt par to, lai izlietotais tvaiks aizplūstu pa skursteni, nevis uzkrātos bēni-ņos, tādējādi bojājot jumta konstrukciju. Aizmirsā ielikti stingrus pamatus otrajai krāsnij, kas nu jau sākusī sesies un plaisāt ...

— Mjā... — es nomurmināju, — pazīstams rok-raksts.

— Ko tu tur burkšķi? — kolēģis mani pārtrauca. — Pašu interesantāko vēl neesi dzirdējis.

— Interesantāko?

— Jā, — viņš turpināja. — Interesantākais ir tas, ka celtnieku atstātais brāķis vēl aizvien nav fikvi-dēts. Kombināts pa īstam nav sācis strādāt, bet jau radusies nepieciešamība to kapitāli remon-tēt vai rekonstruēt!

— Nē, — es iesaucos. — Interesantākais ir pavi-sam kas citā! Ja vēlies, pateikšu tev, kas cēla šo uzņēmumu ...

Nu bija pienākusi Birkavnieka kārtā ieplest acis.

— Kā, — viņš brīnījās, — kā tu to zini?

Es pasmaidīju, jo nupat biju atcerējies feletonu par Rīgas Kooperatīvā tehnikuma celtniecību, un teicu:

— Varu derēt, ka šo objektu ir cēlis A. Linke-viča vadītais Latvijas Patērētāju biedrību savienības Celtniecības un montāžas trests!

Isu brīdi Birkavnieks bija mēms. Diemžēl, tikai ļoti īsu brīdi. Pēc tam viņš, rikli netaupīdams, nēms daudzīnāt mani par gaišreģi ...

Tā, lūk, Birkavnieka plāpībai un LPBS Celtniecī-bas un montāžas tresta vadības pazīstamajam rok-rakstam man ir jāpateicas par mulķīgo slāvokli, kādā esmu iekūlies. Tiesa, pateicības vārdus tresta priekšniekiem, jādama, veltīju ne jau es viens.

A. LOKS

ABSURDA RĪCĪBA

iziju jau iztālēm un tūlīt pār-
u pusi. Satīkt sava feletona va-
kti un klusā ieliņā, bez šaubām,
ikami.
s, mani bija pazinis. Neko darīt,
idit briesmas, kā vīram klājas...
izsmekēju cigareti.
nebijāt jūs, kas uztriepa to gīftīgo
viņa balsi nepārprotami ieskanējās
vienaldzīgi nomēriju viņu ar ska-
au būt. Es katru nedēļu rakstu pa fe-

Ar dziļu nožēlu esam spiesti ziņot, ka profe-
sora Dižprātina pēdējā lekcija beidzās skanda-
lozi.

Erudētais zinātnieks, pamatojoties uz ilgga-
diem pētījumiem, stastija, ka viduslaikos tele-
vizija vēl neesot bijusi tik plaši izplatīta ka
tagad, tāpēc viens otrs aiz gara laika nodarbo-
jies ar grāmatu pārrakstīšanu. Vēlāk ļaudīm
pārrakstīšana apņikusi un viņi izgudrojuši
iespiedmašīnu. Kopš tā laika grāmatas nevien
vairs nepārrakstot.

Tiklīdz lekcija bija beigusies, piecēlās kāds
pilsonis un sacīja:

— Jūs, cienjamais profesors, maldāties! Grā-
matu pārrakstīšana turpinās vēl šodien!

— Grāmatu iespiest ir tūkstošreiz vieglāk
neka pārrakstīt, — lielais zinātnieks laipni at-
bildēja. — Tāpēc tie, kas grāmatas vēl joprojām
pārraksta, droši vien ir psihiski slimi.

Tūlīt pielēca kājās kādi piecdesmit spēcīgi
vīrieši un sāka kliegt:

— Mēs pieprasām, lai nekavējoties pārbauda
mūsu garīgo veselību!

Sacēlās neapraktāms troksnis. Sadusmotie vi-
ri kļiedza arvien skaļāk un vicināja rokas pa

gaisu, tāpēc erudētais zinātnieks pa sāndurvīm
aizbēga.

Piecdesmit dūsmīgie organizētā gājienā de-
vās pie psihiatra un kategoriski pieprasīja, lai
viņus pārbauda, jo viņi esot nolēmuši iesūdzēt
profesoru par goda laupīšanu.

Pārbaude pierādīja, ka visi piecdesmit ir abso-
lūti normāli. Pēc pārbaudes psihiatrs viņiem
jautāja:

— Sakiet atklāti, kāpēc jūs pārrakstāt grā-
matas?

— Tāpēc, ka man ir piecus gadus vecs puika,
kas jāmāca lasīt, — viens no vīriešiem atbil-
dēja, — bet abēces nekur nevar dabūt! Man
nekas cits neatliek kā izgatavot abēci pašam.

— Pareizi! — pārējie kori atbildēja. — Par
to, ka nevar dabūt abēces, jau runāts un rak-
stīts līdz apņikumam, bet abēču vēl arvien ne-
pietiek!

Kad profesors Dižprātiņš padzirdēja, kāda
iemesla dēļ dūsmīgie vīri grāmatas pārraksta,
viņš saķēra galvu.

— Tas izklausās tik absurdi, ka es sāku šau-
bities par savu veselo saprātu! Lūdzu, pārbaudiet
ari mani!

NOPIETNA PROBLĒMA

Pirms dažām dienām patentu birojā tika ie-
sniegts ļoti oriģināls izgudrojums. Kāds talan-
tīgs pilsonis ierosināja ielu krustojumos pie
katra luksofora piekārt būrīti ar dresētu papā-
gaiļi. Tiklīdz luksofors sabojāsies respektīvi
izdegīs sarkanā, dzeltenā vai zaļā spuldze, pa-
pagailis sāks kliegt:

— Septiņi trīs nulle septiņi astoņi!

Patentu biroja eksperti par izgudrojumu bija
stipri pārsteigti un lūdza, lai talantīgais pilso-
nis sniedz tuvākus paskaidrojumus.

— Mēs visi labi zinām, — viņš atbildēja.

— ka luksofora bojājums var izraisīt satiksmes
negadījumus. Tāpēc ir svarīgi, lai bojājumu pēc
iespējas ātrāk izlabotu. Diemžēl, pieredze rāda,
ka Rīgas ielās luksofori dažkārt nedarbojas die-
nām ilgi. Lai šādu stavokli novērstu, es iesniedzu
savu izgudrojumu.

— Bet, — eksperti iebilda, — ja dresētais pa-
pagailis izkļiegs kādu skaitli, vai tāda gadījuma
luksofori tiks ātrāk izlaboti?

— Protams! Papagailis izkļiegs nevis kaut
kādu skaitli, bet tieši septiņi trīs nulle septiņi
astoņi! Vai jūs zināt, kas tas par skaitli?

To eksperti nezināja.

— Nu, lūk, — izgudrotājs triumfējoši iesau-
cās. — Jūsu nezināšana pierāda, ka mans izgud-
rojums jāievieš pēc iespējas ātrāk. Skaitlis sep-
tini trīs nulle septiņi astoņi ir «Rīgas gaismas»
avārijas dienesta telefona numurs. Pašreiz radi-
paradokšāls stavoklis — visi ir labi informēti,
kam jāzvina ugunsgrēka vai nelaimes gadīju-
mos, bet, kam zinot par luksofora bojājumu, zina
tikai retais. Nenormāli, vai ne?

Talantīgā pilsona vārdi ekspertus pārliecināja.
Viņi izgudrojumu atzina par oriģinālu un labu.
Tiesa, zināmas bažas izraisīja jautājums, kur
ņemt tik daudz dresētu papagailu.

Tomēr eksperti uzskata, ka cerības nevajag
zaudēt. Varbūt autoinspekcijas speciālisti parū-
pēsies, lai «Rīgas gaismas» avārijas dienesta
telefona numuru zinātu visi. Tad luksofori dar-
bosies nevainojami un papagaili nevienam vairs
nebūs jādrese.

A. ISAIS,

zinātnu kandidāts

L. LERINŠ

— MAN LIKĀS, KA BIJA KAUT KĀDA CEĻA
ZĪME...

V. ZAKIS

— MOSU PRIEKŠSEDETĀJAM TOMER NAV ĶĒRIENA...
— KĀ NAVI PASKATĪES, KAS TUR PALICĪSI...

T. SERGIENKO

DAUDZPUNKTS...

Priekā vēsts vienā mirklī aplidoja visu cilti.

— Vai dzirdējāt, mums būs savs teātris, — lak-jakiši cits citam stāstīja. — Pirmais akmens laikmeta teātris!... Bez priekškāra... super-moderns... ar divsimt skatu gaismu... Direktora amatā un dramaturga godā iecelts Kvi-Kvi... — Kas es par dramaturgu! — Kvi-Kvi sūdzēja bēdas ciltis izcilākajam prātniekam, cienījamajam Fļir-Fļempam. — Sev par postu apņēmos lugu sacerēt... Bet kā lai saceru, ja nav nevienas puslīdz derīgas tēmas?

— Kā nav?! — Fļir-Fļemps brīnījās. — Mūsu laikos tēmu tikpat daudz, cik mežā koku vai upē zivju... Tu taču esi pats pirmais dramaturgs! Lugas pirms tevis neviens vēl nav rakstījis.

— Vai tiešām!... Nu tad, godājamijs Fļir-Fļemp, ieteic man kādu tēmu! Akluālu, svaigu, nenodēdētu. Līdz kāpa malai būšu tev pateicīgs. Par pirmo brīvbiļeņnieku kļūsi. Ar lačādām un mamutu ilķņiem tevi apbērsu... — Nevajag man ne brīvbiļeņu, ne lačādu, ne mamutu ilķņi! Ne jau sava labuma dēļ cenšos palīdzēt. Vārdu sakot, klausies un iegaumē... Reiz dzīvoja vīrsaiša palīgs ar savu it jauko un milīgo sievīti. Te kādā dienā viens pretīgs skaugis un piedējs pačukstēja šim vīrsaiša palīgam, ka milīgā sieviņa nebūt nav tik uzticīga, kā muļķa vīriņam liekas. Tas sadusmojās bez mēra, ņēma sievīti priekšā un nožņaudza to. Pēc tam, nejausi atklājis patiesību, vīrs pakāra akmens nazi un aiz bēdām sev ietrieca ribās. Nu, kā patik?

— Ne sevišķi. Sīkas kaislības, asaraini sentimentāli. Neko vērtīgu no tā iztāistīt nevar... Manuprāt, vajadzētu parakties dziļāk... pieiet tēmai

ar plašāku mērauklu... meklēt sabiedriskāku skanējumu...

— Ak, mērauklu un skanējumu tu saki? To var... Lūk, piemēram, iedomāties, ka mūsu cilti apmeklēja kāda svarīga persona. Visi, protams, safrūskas ne pa jokam. Zintnieki un pūšlotāji spodrina dievu tēlus, uz iesmiem cep mamutu mēles un visvisādi cenšas atbraucēju piekukulojot ar vērtīgiem suvenīriem, bet galvenais zintnieks savu daļo meitu cieņām dod par sievu.

— Nu un tālāk? — Ilin drīz noskaidrojas, ka cieņiņš ir nevis svarīga persona, bet gan nejausi ieklīdis blēdis. Un tad nu seko izteiksmīga aina... Visi stāv kā pārākmeņoti, bet nelietis kopā ar suvenīriem un kukuliem jau sen pazudis... — Tas būtu viss? — Ko tad vēl tu gribi? — Zemteksta nav. Teksts tā kā būtu, bet zemteksta neredzu.

— Zemteksts? Kas tas tāds? — Godīgi atzīšos, arī es nezīnu... Lai gan aptuveni varētu sacīt tā: cilvēks domā vienu, runā otru un dara trešo... Bet nu gan, augsti godājamijs Fļir-Fļemp, es iešu. Man vēl jādomā daudz un pamatīgi.

Cik ilgi Kvi-Kvi domāja, nekur nav minēts. Ir tikai zināms, ka vienā no ciltis vecājo padomes sēdēm gudrais Cu-Cu viņam jautāja:

— Nu, vai luga beidzot ir gatava? — Kā tad! — Kvi-Kvi ne bez liektības atbildēja. — Spēlējams gabals ar trim cēlieniem un diviem starpbrīžiem; atbilst labākajiem ārzemju standartiem... Sākumā visapkārt tumsa un klusums. Ne tur ko redzēt, ne dzirdēt... Pēc kāda laika piepeši iedegas ugunsurs. Un ko mēs re-

dzam? — Laukakmeņi! Lielu, apšūnojušu laukakmeņi...

— Laukakmens, tas ir labi, — vecājie ierūcās, — laukakmeņu pie mums cik uziet. Bet kas tālāk?

— Tālāk iznāk no meža akmeņkalis. Ar kalnu un cirvīti iekal akmeņi punktu... Gluži parastu, apalu punktu... Ugunskurs nodziest, iedegas skali. Pirmais cēliens ir galā.

— Bet kas notiek otrajā cēlienā? — Tas pats akmeņkalis iekal akmeņi vēl vienu punktu...

— Un trešajā cēlienā viņš iekal trešo punktu?

— Nav robežu tavai gudrībai, visu-cienījamais Cu-Cu! Jā, trešajā cēlienā akmeņkalis iekal akmeņi trešo punktu, un skatīšāji redz...

— Patiešām, Kvi-Kvi, ko mēs tai ugunsursā gaismā redzam? Trīs punktus?

— Nē, daudzpunktu!... Bet šinī zīmē jau ielverts zemteksts. Skaties, apsver un izproti pēc sirds patikas... Citiem vārdiem, iztulko zemtekstu, kā vien gribi. Ko sacīsi, vai nav varenī izdomāts?

Kādu brītiņu sačukstējies ar vecājiem, gudrais Cu-Cu pamāja ar roku:

— Panāc nu tuvāk, Kvi-Kvi! Nostāties man tieši pretī!

Un, kad pirmais dramaturgs bija pienācis vīrsaitim cieši klāt, Cu-Cu ar saliektu pirkstu trīs reizes spēcīgi piesita viņam pie pieres.

— Vai dzirdat, vecājie?

— Dzirdam!

— Skan?

— Un ko tas vēl! Kā izdots blukis.

— Ko tas nozīmē, gudrais Cu-Cu? — Kvi-Kvi pārbijies iesaucās.

— Daudzpunktu, Kvi-Kvi, daudz-

punktu. Tas ir zemteksts. Vari iztul-

kot, kā vien gribi...

Mīlo „Dadzi”!

Ar Tevi starpnieku gribu izteikt atzinību tavam mīļajam darbiniekam, kura dēļ visu gadu laikā tavam mīļajam darbiniekam ir bijis iespēja saņemt tavi darbinieku atzinību. Cita lieta, ja vajag parunāt ar kādu vietējo abonentu. Tad, zvani cik gribi, — atbildes nebūs.

Protams, ja rodas nepieciešamība kaut ko paziņot kaimiņam, var pieteikt sarunu ar Maskavu un palāgt draugu, lai viņš piezvana no Maskavas uz Barkavu un visu vajadzīgo pasaka.

Kā redzi, „Dadzi”, vienkārši, ērti un droši!

J. RIEKSTIŅŠ,
Barkavā

Cien. „Dadzi”!

Ja Tu zini kādu pirti, kas darbojas pirmdienās, lūžu, paziņo arī man.

Es, redzi, vienā jaukā pirmdienā sādāmāju pasēdēt uz tāvas. Un, ko Tu domā, izstāģāju pusi pilsētas, nosvīdu tāpat kā peroties, bet pirti tā arī netiku. Visur slēgts! Suvarova ielā 38 slēgts, Suvarova ielā 98 slēgts, Tallinas ielā 71 slēgta, Krāsotāju ielā 9 slēgta...

Vai Tev, „Dadzi”, neliekas, ka pirmdienās vajadzētu slēgt ne jau visas pirts? Ir taču cilvēki, kuri var tikai pirmdienās perties!

H. APSE,
Rīgā

M. CĀLIS

Sausais pavasaris

«Jau pirmiena. Tātad nākošnedēļ galvenajā pārvaldē būs jāatskaitās par pirmo celurksni,» nodomāja uzņēmuma direktors Sausiņš un palūdza sekretārei plānus.

— Tā, liekas, viss kārtībā. Kā vienmēr, darbojas kvalitātes, kultūras, sadzīves, revīzijas komisijas. Hm, bet kas tad tas? — Sausiņš neapmierināts norūca un pa selektoru izsauca plānu daļas vadītāju.

— Biedri Dzervene, vai esat ieskatīties plānos?

— Jā, biedri direktor.

— Kāpēc nav darbojusies plūdu komisija?

— Bet, biedri Sausiņ, šogad ir apbrīnojami sauss pavasaris.

— Nekāds bet! Dodu jums trīs dienas laika. Pārbaudīšu personīgi.

Ceturtdien direktors uzaicināja savu vietnieku Brūklēni.

— Kā veicas plūdu komisijai?

— Tā pa pusei. Pašlaik pārbaudām pagrabtelpas. Bet, biedri Sausiņ, šogad ir neparasti sauss pavasaris!

— Nekāds bet! Dodu vēl vienu dienu! Rajiet ar pilnu spar!

Pienāk pirmiena. Galvenajā pārvaldē atskaiti sniedz Sausiņš. Pārskats par pirmo ceturksni tiešām izdevies labs. Nobeigumā direktors vēl piemin aktīvi darbojušos plūdu komisiju.

— Piedodiet, kā tad šai komisijai ir veicies? — pārvaldes priekšnieks ieinteresēts jautā.

— Darbojāmies ar pilnu jaudu, — Sausiņš lepni atbild. — Plūdu, kā redzat, nebija!

PETERIS VIKDIĀNS

— KĀPĒC MAN JĀIET GULĒT!

— VAI TAD TU NEGRIBI, LAI MĒS HOSVĪNAM TAVU DZIMŠANAS DIENU!

V. ZAKS

U. MEŽAVILKS

Kā man visvairāk trūkst?

Latviešu valodas skolotāja uzdeva mums majas darbu par tematu «Kā man visvairāk trūkst?». Ilgi lauzīju galvu. Tiešām, kā tad isti man trūkst? Veselība man laba. Pašai sava istaba un neheļa bibliotēka ar visaižraujošākajiem romanem. Ģimene mums ir televizors, radiola un prava skanuplašu kolekcija. Pācdusi arī esmu. Ja, kā gan man trūkst?

Beidzot nospriedu: ja pati nezinu atbildēt, tad varbūt citi zinās. Piecēlusies no galdā, uz kura metājas guba neaprakstītu lapu, devos pie tēta. Mans tētis ir angļu valodas skolotājs, un reizēm viņam rodas burtprātīgas idejas.

— Tētukim, — es bikli parāstīju viņu aiz priekšnes.

— Pasaki, kā man visvairāk trūkst!

Tētis dusmīgi pablenza uz manu pusi un bargi sarauca uzacis.

— Prata tev trūkst, — viņš uzbreca, — preteja gadījuma tu zinātu, kā mani nedrīkst traucēt, kad laboju burtņicas!

Neko darīt, tētis bija tada garastāvoklī, kad viņu labāk netraucēt. Tapec šlūci uz virtuvi, kur mamma pašreiz varija putru.

— Mammucit, kā man visvairāk trūkst? — es mīļi pieklāvus maminai un ielukojos viņai acīs.

— Vēlēšanās mācīties, meitīn. Ieskaties savu uzdevumu burtņica, cik tur divnieku!

— Un mamma sāka raudāt. Manas atzīmes ir viņas liela bēda. Bet es maminas

asaras nevaru ciest. Tapec pametu maminu un devos pie vecsmātes, kas mani vienmēr pazīdē un nem sava aizsardzība, kad tētis ar mammu muci sāka mani rāt.

— Omit, kā man visvairāk trūkst? — es iejautājos.

— Gaumes, bērniņ! — bez apdomāšanas atbildeja vecmāte, un varēja redzēt, ka viņa šo lietu sava prāta ne vienreiz vien bija parlūkusi.

— Citādi tu nestaigātu pa pasauli ar garēm, izlaist-

st, ka esmu slinka un gatva vai arī ka stargāju apkārt, ka pinkains mežonis! Eh, labāk palasīšu Dīna romanu «Tria musketieri». Toreiz cilvēkiem bija pavisam cita dzīve: viņiem nevajadzēja lauzīt galvu par to, ka uzrakstīt domrakstu vai atrisināt algebras uzdevumu.

Nakamajā dienā, ieradusies skolā, uzdevu to pašu jautājumu savai sola biedrenei Ivonnai. Viņai atbilde bija gatava tūlīt:

— Biedriskuma sajūtas. Kapec tu pēdēja laikā negribi man dot norakstīt mājas uzdevumus matemātikā un angļu valodā?

Bet ko uz šo jautājumu atbildētu meitene, kas sēž man priekšā. — Vaida? Arī Vaidai atbilde tūlīt gatava:

— Tev trūkst pateicības jūtu. Es tev aizsūtīju spēkier fizikas kontrol darbā laikā, tu dabūji piecnieku un tomēr neproties pacienāt mani ar «laciēm»!

Diemžēl, arī šīs atbildes nedereja, tāpēc nolēmu jautājumu uzdot pašai skolotājai. Varbūt viņa pateiks kaut ko tādu, ko es varētu izmantot sacerējuma.

— Mīļā skolotāj! — bikli un klusi iedudojos. — Vai jūs man nepateiktu, kā man visvairāk trūkst?

— Tev trūkst kalendāra! — skolotāja bargi teica. — Šodien ir piecpadsmitais aprīlis, bet sacerējums bija jānodod četrpadsmitajā. Labi veikli atnes dienasgramatu!

E. TEMERS

«Dadža» konsultācija

JAUTĀJUMS. Kāpēc ražošanas apvienība «Latvijas lini» savai pirmajai filiālei nepiegādā vajadzīgās rezerves daļas?

ATBILDE. Vainīga, domājams, tuvredzība. Jo, kamēr plānu izpildes procenti filiāles pārskatos ierakstīti ar spīgtiem trīszīmju skolītiem, viss iekas kārtībā. Un, tā kā apvienības vadītāji par šīm atskaitēm tālāk neredz, viņi arī nenojauš, ka var pienākt diena, kad rezerves daļu trūkuma dēļ filiāles plānu izpildi raksturos pavisam pieticīgi un bāli divzīmju skaitliņi.

JAUTĀJUMS. Ko varētu uzskatīt par vienveidības etalonu?

ATBILDE. Ogres Trikotāžas kombināta strādnieces domā, ka neko vienveidīgāku par kompleksajam pusdienām, ko viņas saņem sava uzņēmuma ēdnīcā, nemaz nevar iedomāties.

JAUTĀJUMS. Vai, risinot jautājumu par pārceļšanos uz ciematiem, var kaut ko mācīties arī no negatīvas pieredzes?

ATBILDE. Protams! Burtņiekos, Matīšos, Bērzaīnē un Zilaikalnā pērn, piemēram, neuzcēla nevienu dzīvojamo ēku. Un šī pieredze skaidrāk par skaidru rāda, kā nevaļag rīkottes.

JAUTĀJUMS. Cik ilgi var remontēt vienu rokas pulksteni?

ATBILDE. Pagaidām rekords pieder Madonas Sadzīves pakalpojumu kombināta meistariem. Viņi pilsones A. Posnas pulksteni (kvīts Nr. 180340) remontēja 190 dienas!

Dr. SINEPE

— PIKIS AR TIEM TERMIŅIEM, TOTIES MUMS BŪS LAIKA ZOBA PĀRBAUDĪTI MATERIĀLI!

E. KUNGS

INTERVIJA AR NEPTŪNU

Saskaņā ar senu tradīciju ikviens jūras braucējs, kas pirmo reizi šķērso ekvatoru, tiek stādīts priekšā sirmajam ūdenim valdniekam. Iepazīšanās ceremonija ir ļoti jautra un tāpēc bieži izraisa maldīgus priekšstatus. Dažs labs, piemēram, iedomājas, ka ar trejzūburi brūnais vecis ir kaut kas līdzīgs pensijā aizgājušam kļūnam, kuram nav cita darba, kā uzjautrināt ceļniekus.

Mēs satiekāms ar Neptūnu citos apstākļos un pavisam nejausi. Pirms dažām nedēļām es klaiņoju gar Lielupes malu. Cilvēkus nekur nemanīja. Pēkšņi uz stēķiem parādījās dīvaina figūra. Iesims vīrs ar ganiem, pinkainiem matiem un bārdū sēdēja, atspiedis zodu plaukstā, un domīgi raudzījās ūdeni. Viņam blakus gulēja neparasts trejzūburis. Mana pirmā doma bija: «Malu zvejnieks!» Bet tad atcerējos, ka Lielupē žebērklis ir tikpat noderīgs zvejai kā starpkontinentāla rakete zvīrbulu šaušanai.

— Onkuli, — es teicu, — vai tiešām jūs cerāt ar savu trejzūburi te kaut ko sabakstīt?

Vecis man uzmeta izmejošu skatienu.

— Jaunais cilvēks, — viņš nokreikēja, — pirmkārt, neesmu jūsu onkulis, jo pretēja gadījumā jūs būtu nemirstīgs un nemirstīgie nekad neuzdod fīk mulktīgus jautājumus. Otrkārt, ja jau cilvēki zina, ka no šīs upes neko pravāku par kazragu nevar izzvejot, tad man tas ir tūkstokārt labāk zināms. Un, treškārt, iegaumējiet: savā valstībā es nevis iznīcinu, bet gan sargāju dzīvo radību!

— Piedodiet, — mēģināju taisnolies, — bet ne jau visiem mirstīgajiem ir gadījies šķērsot ekvatoru, un tāpēc...

— Nu nekas, toties tagad mēs būsīm pazīstami... He, he, he... Starp citu, varu atklāt jums mazu noslēpumu: ar tiem kumēdijiem pie ekvatora es vairs tikpat kā nenodarbojos. Nav laika. Pārāk daudz rūpju...

Profesionāla zinkāre lika man nekavējoties izmantot teiksmainās būtnes valstīdību.

— Vai drīkstu jautāt, kas tās par rūpēm?

— Kādēļ ne, — Neptūns norūca. — Ūdeņu piesārņošana... Bez tam cilvēki aizvien biežāk nāk pie manis... Un ne tikai zemūdenēs, ūdenslīdzēju tērpos vai akvalangos...

— Vai tiešām jūs neiepriecina tas, ka vairojas jūsu pavalstnieku skaits?

Vecis man uzmeta aizdomu pilnu skatienu.

— Priecāties var par dzīvajiem, bet par sliktiem...

— Nu, vai zināt, — es nenocielos, — kas tad ir vainīgs, ka cilvēki stikst? Jūsu vētras un bangas...

— Mulktības! — Neptūns nicīgi izmeta. — Es nevienu pie sevis neaicinu. Tomēr Latvijā vien pērn ir noslīkuši piecsimt pieci cilvēki! Un būtu noslīkuši vēl vismaz pusotra tūkstoša, ja citi tos nebūtu izglābuši...

— Sakiet, lūdzu, — pēc britiņa vaicāju, — ja jūs neesat vainīgs, kas tad vainojams šīs nelaimēs?

Neptūns pasmīnēja:

— Trijās ceturtdaļās visu sliktākas gadījumu varat vainot pretīgo šķidrumu, ko jūs, cilvēk bērni, tik labprāt lejat savās iekšās. Šo šķidrumu iedzēris, pat labs peldētājs pakļauts trejādām briesmām. Pirmkārt, viņš aizmirst jebkādu piesardzību, dodas ūdenī sakarsis, turklāt nepazīstamās, bieži vien peldēšanai nepiemērotās vietās. Tur to gaida gan muskulu krampji, gan zemūdens akmeņi, balķi vai virpuļi, kas jebkuru spēji ieraut atvāru dzīlēs. Otrkārt, kunga prātā būdams, ikviens pārāk augstu novērtē savus spēkus un tāpēc bieži aizpeld tik tālu, ka atceļam to vairs nepietiek. Treškārt, ieriebušam sirds ir parlogota, toties apkēriba un griba vājinātas. Tāpēc, kad viņš jūt, ka sāk laisties dibēnā, parasti ir jau par vēlu...

— Attiecībā uz šnābdegumiem jums droši vien taisnība, — es teicu. — Bet kā ir ar pēdējo ceturtdaļu? Kādu iemeslu dēļ noslīka gandrīz simt trīsdesmit cilvēki?

Neptūns pašņūpoja galvu.

— Kāpēc cilvēki vispār iet bojā? Parasti vai nu aiz lielības, vai aiz vieglprātības! Arī slīcēji nav nekāds izņēmums.

— Jūs laikam runājat par tiem, kas, lielīdamies ar savu veiklību, bezbailību un prasmi, laivās neievēro viselementārākos drošības noteikumus.

— Pilnīgi pareizi! Un arī par tiem, kas vieglprātīgi atstāj bērņus bez uzraudzības ūdeņu tuvumā... Bet nu pietiks plāpat! — Vecis satvēra trejzūburi un nepārprotami taistījās ienīrt dzelmē.

— Vienu mirklīti! — es vēl paguvu iesaukties.

— Vai jums nebūs iebildumu, ja šo interviju publicēs?

— Labs ir, — viņš, britiņu vilcinājies, teica. — Tikai laišķojiet: bez teļetoniskiem izpušķojumiem, lai viss būtu vārds vārdā!...

To es apsolīju. Un, būdams ilggadīgs ūdensfūrists, dabiski nerisēju savu solījumu lauzt.

A. LICIS

— CERĪNĪ NUPAT CENĀI

E. RUSMANIS

SADURSME KONTEINERU DĒĻ

Lieta principā ir venkārsāka par vienkāršu. Gulbenes rajona Izpildu komiteja šā gada sākumā nolēma, ka būtu pats pēdējais laiks savākt pilsētā ēdienu atkritumus kolhoza lopu barošanai. Šo derīgo ieceri uzdeva izpildīt pilsētas namu pārvaldei un kolhozam «Gulbene». Nu atlika tikai gaidīt vēlamus rezultātus. Taču to kā par brīnumu nebija. Un nebija visai vienkārša iemesla dēļ. Namu pārvaldes darbinieki sprieda apmēram šādi:

— Gādājiet konteinerus, lai būtu kur savākt atkritumus, tad dabūsit tos.

Kolhoza «Gulbene» vadītāji savukārt izteica citas domas:

— Kad būsiet atkritumus savākuši, mēs tos aizvedīsim un izbarosim lopīņiem.

— Kas tad tā par runu? — namu pārvaldes darbinieki uztraucās. — Paši esat ieinteresēti, paši arī gādājat konteinerus!...

Strīds ilga; marta beigās tam beigas vēl nebija paredzamas. Tāpat kā nebija redzami arī konteineri ēdienu atkritumu savākšanai Gulbenes namu sētās. Un gluži saprotami: nevar taču redzēt to, kā nav...

A. KNIEDE

Septiņi malēnieši Limbažos

Tie septiņi malēnieši, kas, turēdamies pie šķēpa septiņu viru garumā, meklēja Varžgauna krasta briksno šaušalīgo zvēru, tie septiņi malēnieši bija nomaldījušies.

— Lai mēs nenomaldītos pavisam, — gudri teica Spēkarausis, — mums jāorientējas pēc debesu spīdekļiem.

— Jāiet visu laiku pret sauli, — pamācīja Cibulkājs, kam pie zābakiem bija pieši, kas ciniņā var noderēt spēšanai atpakaļ.

— Bet Lāsica, tas apdomīgais malēnetis, pielika punktu, sacīdams, ka pavisam apmaldīties nemaz neesot iespējams — Zeme esot apaļa un ceļotājs beigu beigās tomēr nonāksot tur, kur gribējis.

Iedami viņi nonāca dažādās pilsētās un tad samanīja tālumā pilsētu ar baznīcu vidū. Kāda tantīņa mātēja pateikt, ka tie esot Limbaži.

Un visi nosprieda, ka jāeļoj to pilsētu apskatīt tuvāk.

— Un pie viena jāiestrebj klīmpu zupa, — Klimpains piebilda.

Un viņi gāja un skatījās, un brīnījās, un Cibulkājs, tas acīgais, ieraudzīja jaunu skolas māju.

— Bet Sprāgulāns, kā jau vissīprākajam klājas, sāka ar citiem strīdēties. Viņam pie tās mājas nepatīkot tas un nepatīkot šitas.

Pakulainis pa to laiku bija apstaigājis visas telpas un atgriezās atpakaļ dikti pārsteigts, un kaut ko iečukstēja auzi Saputeklim. Un Saputeklis ieskreja

tur, kur bija gājis Pakulainis. Un, atskrējis atpakaļ pie pārējiem, skaļi iesaucās:

— Kaut tu izputētu laukā! Pakulainim taisnība, mēs šitajā pilsētā jau esam bijuši!

Par to nu visi dikti izbrīnījās, jo neviens neatcerējās, ka tie kādreiz jau būts.

— Bet tad Pakulainis visus ieveda skolā un parādīja apsildes ventilatoru, kas uzmontēts ar visu iesaiņojumu. Gaisā varēja sajūst deguma smaku — sasvīlūtais motors vēl kūpēja.

Un pat Sprāgulāns kļuva domīgs, jo arī viņš nevarēja iedomāties, ka tādus darbus varētu paveikt vietējā PMK un nevis malēnieši.

— Tas nāk caur to, ka mēs visu laiku gājām pret sauli, — sacīja Cibulkājs. — Mēs esam apgājuši apkārt zemeslodei un nonākuši šitajā pilsētā otru reizi.

Sprāgulāns ar Saputekli, kas vēl neticēja, ka Zeme ir apaļa, mēģināja strīdēties preti, bet Pakulainis viņam parādīja trīs sprīžus platas ventilācijas žalūzijas, caur kurām jaunās vidusskolas aktu zāles apsildīšanai stundas laikā jāieplūda seši tūkstoši kubikmetru karsta gaisa, un abiem bija mutes ciet.

Tas ir, Sprāgulānam bija mute ciet, bet Saputeklis iesaucās:

— Kaut tu izputētu laukā! Mēs tiešām te esam bijuši un palīdzējuši to skolu celt. Lāsicam taisnība — Zeme ir apaļa, bet, ka tā griežas, tam gan es neticu!...

A. BERGS

— JŪS SAKĀT, DEVIŅI DIVDESMIT!
— JĀ, SKAITĪ MELO.

I. MELGAILIS

«Dadža» tūrisma maršruts

Interesantu tūrisma maršrutu ieteikusi tautas kontrolieri, mūsu žurnāla lasītāji. Maršruts nav bagāts ar krāšņām dabas ainavām un izcilām vēstures pieminekļiem, taču katrs, kas apmeklēs ieteiktās vietas, uzreiz sapratis, ka šiem brīnumiem vienaldzīgi palet garām nedrīkst. Sevišķi noderīgs šis maršruts ir tiem uzņēmumiem un iestāžu vadītājiem, kas dienām sēž savos kabinetos un sīkst ar parliedību, ka viņu vadītajās saimniecībās viss ir kārtībā. Varam galvot, ka ceļojums ļoti iepatiksies arī asu pārdzīvojumu cienītājiem, jo tūristu uz katru soļa gaida pārsteigums.

Neticat? Nemiet acis rokās un dodieties ceļā!

Iebraucis Baldone, ceļnieks noteikti brīnīsies, kur tie radušies kalni. Cik zināms, agrāk šis apvidus nebija slavens ar kaut cik ievērojamiem pauguriem. Bet tagad... kalni aug kā senes pēc lietūs. Viens kalns Liepu aleja, otrs kalns Krasta iela, trešs kalns — Kēguma prospektā.

Pats par sevi saprotams, ka pauguri vai kalni paši no sevis nerodas. Tos rada cilvēki. Un tie nu jāteic, ka pilsētas izpildu komiteja kalnu radītiem visādi nāk pretī. Bez mazāka iebilduma atvēl vietu jebkurā pilsētas stūrī. Taču kalnu cēļi kļuviši ļoti izvēlīgi. Pilsētas centrs viņiem diez ko nepatīk. Viņus valdīna skaists apvidus pie Baldones sanatorijas. Tieši tapēc šajā vietā iesakam tūristiem uzkavēties visilgāk. Nav izslēgta varbūtība, ka jau pēc parīs gadiem sanatorija vairs nebūs redzama. Tas vieta pletīsies grandiozs dažādādu atkritumu un grabažu masīvs!

Taisos tūristu gaida pavisam citi brīnumi.

Bufetes! Ja, viena paša autoosta ceļotājs var saskatīt veselas četras maksas un mini bufetes! Tas visas apstāigat nav viegli. Un tomēr ieteicam to darīt. Jo kur gan citur jūs atradīsiet vienu vietu četras bufetes, kuras nav ne tējas, ne kafijas?

Tapēc staidzieties uz Talsiem!

Ceļotāji, kas apmeklēs Daugavpils dzelzceļa staciju, droši vien brīnīsies — cik divaini runā šīs iestādes darbinieki. Taču, ieskatījušies verīgāk uzrakstos, kas rotā stacijas sienas, tūristi sapratis, ka darbinieki nav vainīgi.

«Rokas bagāžās glabātuve.

Bagāžas pieņemšana.

Partraukums no pulkst. 0.00 līdz 8.00.»

Pamēģiniet jūs paši katru dienu skatīties uz tādām paziņojumiem un pēc tam runāt pareizi!

Preiļos vislielākais brīnums atrodas 300 metru attālumā no Gaikļa astongadīgās skolas. Tik daudz lužņu vienā vietā reti kad var ieraudzīt!

Jāpiebilst, ka uz šo vietu tūristi var arī nesteigties. Kļūst valodas, ka lužņi aiz pārskatīšanās ieskaitīti skolas nekustamajā inventārā un neviens netaisās tos vest uz lužņu savākšanas punktu.

Geoloģijas entuziastiem iesakām apmeklēt Valkas rajona kolhozus «Uzvara» un «Palsmane». Šeit dažādu iezū, minerālu un akmens vacēji var papildināt savas kolekcijas ar ļoti retiem dolomīta gabaliem. Šie eksemplāri sevišķi vērtīgi tāpēc, ka izveidojušies gluži neparastā veidā. Kad pagājušā gada rudenī melioratori izveda uz šo saimniecību laukiem dolomīta miltus, no akmens nebija ne vēsts. Taču pietika brigadieriem Līvījai Pujinai, kurai bija jāpūpējas par skābo augšņu kaļķošanu, aizmirst, ka milti jāizkūst, un... pavasārī no tiem jau izveidojās akmens. Neparasti, vai ne? Bet likumsakarīgi...

Kā redzat, ieteiktajā maršrutā tūristus gaida visādi pārsteigumi. Protams, var gadīties, ka vienā otrā vietā ceļotāji vairs neieraudzīs minētos brīnumus. Bet tādā gadījumā viņi, domājams, nedusmosies. Tas bus patīkams pārsteigums.

J. ODS

Izgudrojums

Interesantu jauninājumu ieviesuši ražošanā apavu fabrikas «1. Maijs» meistari. Agrāk viņi izgatavoja kurpes ar caurumiem auklu ievēršanai. Tagad pēc ilgām meklējumiem ir izgudrotas kurpes, kurām pieslēpiņas metāla plāksnītes ar auklu spraugām.

Vienkārši, bet spoži!

Zēl tikai, ka racionalizatori nav iedomājušies patērētājiem paskaidrot, ar kāda metāla stieplēm modernās kurpes vislabāk aizšņorēt. Spožās plāksnītes griež parastās auklas kā izkaptis zāli.

A. STAFECKIS

Sikums

Beidzot virskreklu ātrās mazgāšanas grūto procesu ir apguvuši arī jelgavnieki. Par to 17. martā pārliecinājies šīs pilsētas iedzīvotājs J. Auziņš. Nodevis virskreklu 1. veļas pieņemšanas punktā (Leņina ielā 3), klients jutās iepriecināts, jo viņam paziņoja, ka veļa tiks mazgāta pēc ātras metodes.

— Paldies! — klients, saņemis kvīti Nr. 257273, pateicās.

Dien vēl, ne kvīti noteiktajā datumā — 22. martā, nedz arī divas nedēļas vēlāk — 4. aprīlī — Auziņš savu kreklu atpakaļ nedabūja.

Izrādās, apgūdamā ātrās mazgāšanas procesu, jelgavnieki ir pilnīgi aizmirsuši par veļas ātro izsniegšanu.

J. JODS

— TĀTAD: VĪNS, KONJAKS, ŠNICELE, ROŠOLS, DZEJNIEKS, KĪSELIS UN KĀ SEVIŠKS PĀRSTEIGUMS — LOCIŅI!
E. RUSMANIS

— JŪS ESAT NEKAUNĪGI DĀRĢS MEISTARSI!
— MAN NEKAS NO GAISA NEKRĪT.
I. MELGAILIS

— PAR KRITIKU NO APAKŠAS MAN NOSPLAUTIEST

E. OSS

— UN ATKAL MAŠINA AIZIET GAR DEGUNU!

E. OZOLINS

SVĪTRAINĀ OLA

Slava mūs pārsteidza, var teikt, pilnīgi nesagatavotus.

Kādu dienu viena no mūsu vistām izdēja olu. Pēc lieluma — gluži parastu, tikai svītrainu. Kādi gan brīnumi dabā negadās! Citreiz mēs laikiem būtu pabrīnījušies un drīz vien aizmirsuši šo nejaušību. Bet toreiz kolhozā atradās daži biedri no rajona centra. Pārbaudīja, kas pārbaudams, palīdzēja — kur palīdzams. Izdzirda par svītraino olu un sāka ausīties.

— Rets gadījums, tā teikt, unikāls. — viens no komandējuma atbraukšajiem sprieda.

— To vajag izpētīt, pieredzi apkopot un popularizēt, — tā rezumēja otrs.

Sākam pētīt, kura visticamāk to brīnumaino olu izdējusi un kādos apstākļos. Nodibinājām komisiju. Dējēju noskaidrojām, bet, kādos apstākļos ola izdēta, noteikt neizdevās. Laikam zināšanu līmenis bija par zemu. Komisijā tikai vienam — milicijas pilnvarotajam — augstākā izglītība. Parējiem — videjā speciāla. Lūdzām talkā rajona mēroga speciālistus. Tie nosprieda, ka par izcilo faktu jāinformē sabiedrība. Pirmie bija kļāt rajona avīzes darbinieki.

— Nav izslēgts, ka svītrainā ola izdaris apversumu putnkopībā... — tā viņi komentēja sensacionālo notikumu.

Nakamajā ritā rajona avīze pavēstīja, ka mēs esam svītraino olu ieguves iniciatori. Mūsu ierosme atbalsojās tuvu un tālu. Sāka braukt pieredzes apguveļi. Bet pieredze mums viena: vedam uz somu pirti, cienājam ar lauku ālu un dāvinām suvenīrus — svītrainas olinas. Protams, no plastmasas.

Tiklīdz kļuvām slaveni, nonācām sprukās — kolhozieki vairs nestrādāja. Nebija laika! Priekšsēdētājs un brigadieris aizņēmti ar

delegācijām. Agronomi gādā par svītraino plastmasas olinu ražošanu un atbild par suvenīriem. Ierindas kolhozieki skaidrā laikā filmējas, bet apmākušajās dienas pozē gleznotājiem.

Putnkope Klaudija, kas pirmā bija svītraino olu pamanījusi, tikmēr vienam pozēja, pozēja, līdz beidzot kopā ar viņu aizbrauca nezināmā virzienā. Vienīgi zootehniks palika uzticīgs savam aicinājumam. Viņš darīja, ko varēja, lai visticamāk svītrainas olas detu serijveida. Bet, tā kā lieliem zinātniskiem atklājumiem viena cilvēka spēku nepietiek, viņa kabinets drīz parvērta par zinātniskās pētniecības institūta filiāli. Pēc tam uzcēla zinātnieku namu. Triju mēnešu laikā! Vasara pat vijolnieki atbrauca, ļoti slavēja akustiku. Tikai vistas svītraino produkciju kā nedeļa, tā nedeļa!

Sazini nu, ar ko būtu beigusies tā mūsu vīstu epopeja, ja rudenī kolhozā nebūtu ieradies kads cieniņams vadošs darbinieks. Viņam tūdaļ ziņoja par svītraino olu un, starp citu, lūdza piešķirt līdzekļus papildu pētījumiem. Un tad, gluži negaidot, šis biedrs mums jautāja:

— Piedodiet, censoni, bet kam tādas svītrainas olas ir vajadzīgas?

— Nezinu, — priekšsēdētājs, pēc raustīdams, palūkojās uz rajona pārstāvjiem. Tie arī rokas vien noplātīja — patiešām, kam tās vajadzīgas?...

Tagad mūsu kolhozā viss atkal ir pa vecam. Zinātnieki aizbraukuši mājās. Delegācijas ciemojas kaimiņu kolhozā, jo tur esot labāka pirts. Pagājušās trauksmainās dienas atgādina tikai glezna bijušā zinātnieka vestibilā. Tajā attēlota putnkope Klaudija uz milzīgas svītrainas olas fona.

V. LANDO

— BŪTU PĒC DARBA VISMĀZ KĀJAS NOMAZGĀJĪSI

E. OZOLINS

Kurp skriesi, kam sūdzēsies?

Ar ko gan Mefistofelis šodien varētu kardināt pilsones un pilsonus? Ar dzīvokliem! Kā tas bija viduslaikos, nav zināms. Bet tehnikas laikmetā tāds variants liekas gluži iespējams. Un, lūk, no attālām vietām uzpeld inteligēnts pusmūža vīrietis. Tiesā, Mefistofeli viņš nebūt neatgādina. Arī vārds viņam visparastākais — Anatolijs Skvorovs. Bet kardinātāja tomā viņš ir nepārspējams.

— Zvaigznes no debesīm es negrābju, — Skvorovs kautrīgi atzīst. — Vienīgais, ko spēju — izgādāt labiekārtotus dzīvokļus.

Individu, kas spēj kardināt fik tīcami, nav daudz. Tāpēc baumas par Skvorova izcilajām spējām sāka cirkulēt arvien intensīvāk, līdz sasniedza Rīgas pilsētas Proletāriešu rajona sabiedriskās ēdināšanas tresta 12. ēdnīcu.

— Nē, jūs patiesi varat?! — zāles pārzine Erna Skuja vaicāja. — Jūs nemānāties?

— Varu gan... — Skvorovs atbildēja un izklāstīja dzīvokļu iegūšanas mehānismu darbības principus...

Ja nepazīstams pilsonis Skujai tāpat vien piedāvātu dzīvokli, viņa šādam piedāvājumam nenoticētu. Kad bez aplinkmēra pastāsta, ka dzīvokli var saņemt apmaiņā pret kukuli, šaubas izplēn, kā nebijušas. Vēl bronzas laikmetā bārdaini vīri tirgū īstenoja politekonomijas principu — dots pret dotu. Tāpēc no senču senčiem pārmanto tie geni uzstājīgi mudina:

— Ja nesmērēsi, neripos...

Kardinājums ir pārāk liels, lai prātotu par kukuldošanas ētiskajām un kriminālajām ēnas pusēm. Bez tam Skvorovs šķiet tik jauks cilvēks, ka arī elektriskais Olgerts Jonins padodas bez cīņas. Nav taču izslēgta varbūtība, ka dzīvokļu sadale tiešām rītos raitāk, ja uz fasties ar zilu apmali parādīsies trīs simti rubļu.

Jauns divstābu dzīvoklis par nīka trim simtiem — tā ir pasaka. Bet pasakas mēdz stāstīt tālāk. Gan paziņām, gan māsīcām. Jūrmalas Sadzīves pakalpojumu kombināta šuvēja Marija Oborenko, noklausījiesies Jonina stāstījumu, tūdaļ sāka lūgties:

— Neesi skops, iepazīstini! Dzīvu Mefistofeli es pa gabalu neesmu redzējusi. Gribu, lai viņš arī mani pakardinātu.

Jonins iepazīstināja, un Skvorovs ķērās pie darba.

— Nieka astoņsimt rubļi, un jūs bez rindas un domāšanas kļūsit par dzīvokļa īpašnieci!

Bez domāšanas saņemt apdzīvotāmo platību — pret to diezvai iebilstu pat svētie vientuļnieki. Oborenko nav ne svēta, ne vientuļniece, un noskaitīja rubļus.

— Bet es! — Bronislava Putāne nīgrī vaicāja. — Vieniņam tāpat viss, bet otriem — nekā? Un tie esot radnieki!

Mājiens bija nepārprotams. Oborenko aprunājās ar Joninu, Jonins — ar Skvorovu.

Putāni tas apmierināja.

— Ja ir iespēja likumīgā kārtā tikt pie dzīvokļa, kālab atteikties? — Putāne, cilvēks ar augstāko izglītību, sprieda. — Viss ir pareizi, tikai jāpiemaksā.

Pakies, kas gan tur jauns, ja Skvorovs divsimt rubļus atdos, kam pienākas?

Starp citu, arī tumšajos viduslaikos Mefistofelis staigāja laikmetam piemērotā tērpā un mazliet oda pēc sēra. Modernais Mefistofelis var uzviest pat brunčus, lietot odekolonu un saskaņā ar pasas dahem saukties par Esfīru Selenko. Tas viņa profesionālajai darbībai nekaitēs.

— Gribat, pierakstīšu jūs savā platībā, — Esfīra sāka kardināt jūrmalnieci Kristīni Sadovsku. — Jums būs labi un man arī. Tikai namu pārvaldniekam gan vajadzēs iesmērēt. Un tiem, kuri pieraksta, arī...

Sadovska padevās kardinājumam. Ja kukulbūšanai būtu uzcelts piemineklis, viņa būtu nolikusi tā pakājē bleķa kroni ar uzrakstu: «Dārgajam Smērdievinam no cerības tvīkstotās...». Bet pieminekļa nekur nebija; bija tikai Selenko, un Sadovska iedeva viņai septiņsimt rubļus. Valentīna Dzene par nepieciešamo smēršanu samaksāja apalu tūkstoši. Jo cilvēks par varas makli grib kaut kam

ticēt. Ja ne labajam, tad vismaz tam, kuram brīžiem var ieraudzīt ragus un asti.

Arī Latvijas Patērētāju biedrību savienības sistēmā strādājošā Rasma Sīle ticības vārdā sapazinās ar Selenko.

— Zināt, mūsu māju drīz nojauks, — Selenko kardināja. — Tie, kas šie pierakstīti, saņems jaunus dzīvokļus. Ja vēlaties — maksājiet astoņus simtus. Bez smērēšanas pat durvju enges čikst.

Protams, būtu naivi domāt, ka blāžiem vienmēr akli notic. Par krāpniekiem taču ir rakstīts pietiekami daudz, lai arī aizdomu velniņš nesnaustu.

— Kas zina, varbūt jūs tiešām esat pārgērbts Mefistofelis. Nemiet naudu un smērējiet, kam nepieciešams. Bet kārtības labad tomēr dodiet parakstīgu, ka es šo naudu jums tikai aizlienēju...

Modernajiem mefistofeliem ir gluži vienalga. Kālab gan neuzrakstīt šādu dokumentu, ja skaidri zināms, ka dzīvokļu pierakstīšanās un visa cita nekad nav bijis, nav un nebūs? Dokumentu kardinājumam piešķir sevišķu ticamību. Tam noticeja arī Rīgas Ātrās medicīniskās palīdzības stacijas feldšeris Anatolijs Albrehts.

— Dodiet tūkstoti, pierakstīšu! — Selenko viņam teica.

Albrehts iedeva.

— Mūsu mājā bija ugunsgrēks, un tagad to jauks nost. Ja vēlaties labiekārtotu dzīvokli, maksājiet vēl tūkstoši.

Albrehts iedeva vēl. Vai gan naudas zēl, ja tev sola spožas nākotnes izredzes — dzīvokli ar vannu, atsevišķu sanitāro mezglu un varbūt pat tālruni...

Dots devējam atdodas, taču ne vienmēr un noteikti ne jau šai gadījumā, kad nauda ar vieglu roku un īpašu nolūku noskaitīta krāpniekiem. Jo tāds ir likums — nauda, kas dota kukulim, tiek ieskaitīta valsts ienākumos.

Un, kurp tu pēc tam skriesi, kam sūdzēsies, ka esi apkrāpts?

A. BRĀLĪTIS

nepievērsa nekādu uzmanību, tāpēc drosmīgais pensionārs paņēma vicu un, kad taksis ar nepārprotamu nolūku atkal parādījās solina tuvumā, devās uzbrukumā. Tā bija briesmīga cīņa. Taksis, zobus atnīrdzis, rēja, takša īpašniece

spiedza, bet Cāns kā ugunis atbēdības engelis vicināja savu ieroci, kamēr pretinieks smilstēdams atkāpās.

Uzvara pār taksu Cānu stipri vien spārnoja, un viņa draudošie kliegzieni svētdienas naktis kļuva arvien bezbailīgāki. Tiklīdz atskanēja «Voigas» pūtiens, pie loga parādījās krekliā tērpts vīrs un šausmīgi auroja: «Ar ķieģeli pa galvu! Slapja vieta no tevis paliks!»

Novembra beigās kāda nakts bija sevišķi tumša. Ielu apgaismošanas spuldzes, kā jau tas ielu apgaismošanas spuldzēm pieklājas, nedega. Tieši pulksten trijos piebrauca smilšu krāsas

jekt:
dzib
berg
A
Pa
Lam
—
seši.
Pi
apēt
uzm
un v
—
man
—
pask
— b
—
nēja
—
M
pavē
Vai
pens
M
berg
pulis
—
drūm
—
Cāna

— SENSENOS LAIKOS AIZ TREJDEVINĀM JORĀM UN TREJDEVIŅIEM KALNIEM...

— VAI NEVARĒTU KONKRĒTĀKI

I. MELOAILIS

DZIDRA RINKULE-ZEMZARE

Zvīrgzdi

Maldugunā
Kas vīl
Kramā,
kāp' palāks
gunt' kaili

Datā tēpēc vien
āķiet
cilvēm pīstams
Ka daudzi vīnu
mīl
pa istam

Vai kādēn' drīks
to vēlēš
Arī tu varēsi
apbēdēt

Stiklā velt
mēli dēdēt
Vai dēdēt
dāpēt — pīstēt

Ne vīl
kā smērēt
Ne vīl
kā smērēt

Tev iekš' bīstams
tīk' sīk' sīk'
Bet varbūt
tīk' sīk' sīk'
tīk' sīk' sīk'

Es vīl
kāv' gīl
Kāv' gīl
Un vīl
kāv' gīl
kāv' gīl...

Spurainas domas

Pie goda dēla brigadieris
bija pīlīmēts dēlējais.

Čaut' pīlīmēti tagad grūti iz-
braukti, jo autoinspekcija visos
ielu stūros salikusi tīģerjus.

Neviens piecelties tāpēc, ka
jau otro mēnesi guļu uz bīle-
tenā.

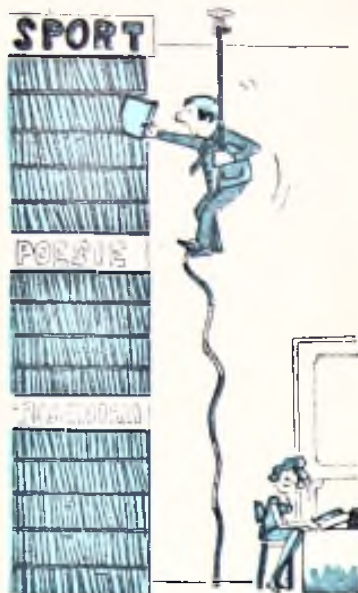
Kāpēc tīk' uz cīņa rēķina
ir pīlīmētijs, sava īpašuma
materiālo un tehnisko bāzi.

Vienīgi tūku kofī priekšā-
dēlājs atļāva lietot alkoholi-
sus dēlēmēt. Bet arī tīk' mēlu
laikas laikā.

Norakstījis A. GOTMANIS

DIKOBRAZ

ČEHU SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS

J. PETRĀKS

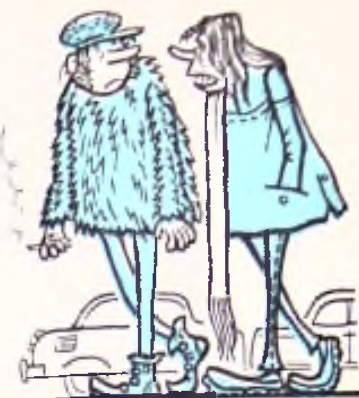
F. POSPINGLS

— PRIEKŠNAMĀ IR PILNĪGI SVESĻ PUISIS!

— JA VIŅŠ IR AR ŪSĀM, TAD TAS BŪS VIENS NO MANIEM LĪGAVAIŅIEM.

BAPE

— LITERĀTŌRĀ IENĀCU GLUZI NEJAUŠI. PĀRSKATĪJOS UN GASTRONOMIJAS VEIKALĀ VIETĀ IELAUZOS GRĀMATNĪCĀ.

NEPRAKTA-SVANDRLĪKS

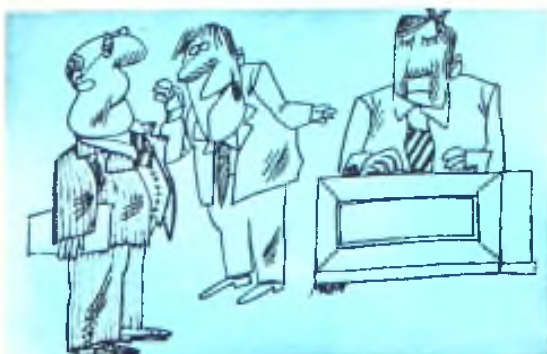
— MŪSU LAIMĪGĀS LAULĪBAS TRĪSDESMIT GADOS TEV VĒL NE REIZI NĀV IENĀCIS PRĀTĀ MANI AUDZINĀT AR LABU!

NEPRAKTA-SVANDRLĪKS

— NĒ, ES NEKO NĒDĒJU. MAN PATĪK SKATĪTIES, KĀ CILVEKIEM GARŠO.

D. PĀLKA

— VIŅŠ VISU NEDĒĻU NEKO NĒDĀRĀ, TĪKAI SPĒĻĒ AR MANI KĀRTĪS..

M. VAVRO

— KĀ ES VAREJU LŪGT NAS MIGĻĀ!

ARBA VISMĀZ KĀJAS NOMĀZGĀJĪSI

R. OSS

KIEĢELIS

Rīgas nomalē klusa šķērsielā ir nams. Liels piecstāvu nams. Katru svētdienas nakti pulksten trijos pie nama apstājas smilšu krāsas «Volga» un sāka taurēt. Taurēšana parasti ilga minūtes piecpadsmit, kamēr jumta istabā pamodas pilsonis Vērgālis, kamer viņš apģērbas, kamēr uzvilka garos zābakus, nokāpa lejā un iesēdās «Volgā».

Vienlaikus ar Vērgāli pamodās vēl kādi simti lielā nama iedzīvotāji. Daži parvilka segu pār

galvu un gulēja tālāk, citi miegaini nonurdoja. «Pūs atkal, sasodītais!» un uzlika spilvenu uz auss, bet pensionārs Čāns vienā kreklina izlēca no gultas, atrāva logu un skaļi kļiedza. «Es tev, huligāns, tūlīt uzmetīšu kļieģeli!»

«Volgā» sēdošais vīrs acimredzot no pensionāriem nebeidzās un turpināja mierīgi taurēt. Turklāt viņš nebija nekāds huligāns, bet gan direktors Vāncenbergs. Būdamis kaislīgs mednieks, direktors katru svētdienu ar bisi rokās kļevoja pa dzimtenes sihem, šādi uzkrādamis spekus, kas direktoriem tik ļoti nepieciešami. Vienam kļejoj, protams, ir garlaicīgi tāpēc Vāncenbergs medības nēma līdz gramatvedī Vērgāli, vienu no apzinīgākajiem uzņēmuma darbiniekiem.

Direktors, iespējams, klusībā cerēja, ka pensionāram Čānam kļeģšana vienreiz apniks. Ja viņš tā cerēja, tad tas bija veltīgas cerības, jo Čāns atkāpties neprata. Čāns prata vienīgi uzvarēt. Pagājušajā vasarā viņš nebeidzās sākt cīņu ar tirsūgas taksu, kam bija priekš ierādums celt kāju pagalmā tieši pie tā solņa, uz kura Čāns mēdza sēdēt un lasīt avīzi. Izlaidīga suna īpašniece vairākkārtējiem aizrādījumiem nepievērsa nekādu uzmanību, tāpēc drosmīgais pensionārs papēma vīcu un, kad taksis ar nepārprotamu nolūku atkal parādījās solņa tuvumā, devās uzbrukumā. Tā bija briesmīga cīņa. Taksis, zobus atnīdzis, reja, takša īpašniece

spiedza, bet Čāns kā ugunīgs atreibības engelis vicināja savu ieroci, kamēr pretinieks smilksdams atkāpās.

Uzvara par taksu Čānu stipri vien spātnoja, un viņa draudošie kļiedzieni svētdienas naktis kļuva arvien bezbailīgāki. Tiklīdz atskanēja «Volgas» pūtiens, pie loga parādījās kļeģa tērpts vīrs un šauslīgi auroja. «Ar kļieģeli pa galvu! Slapja vieta no tevis paliks!»

Novembra beigās kāda nakts bija sevišķi tumša. Ielu apgaismošanas spuldzes, ka jau tas ielu apgaismošanas spuldzēm pieklājas, nedēga. Tieši pulksten trijos piebrauca smilšu krāsas

«Volga», un piecstāvu namu pamodināja ierasta taurēšana.

Talākie notikumi risinājās zibenīgi. Vispirms iidoja kļieģelis, tad atskanēja briesmīgs daridiens un direktora Vāncenberga perkoniņa balss:

— Milicijai! Palīga-ā-ā!

Vērs piecstāvu nama logi. Bija dzirdama uztraukta sasaukšanās.

— Vai kāds aplaupīts?

— Nē, laikam nosists. Dzirdat, ka viņš kļedz?

— Čāns tam putējam bus uzsvēdis kļieģeli!

— Ā-ā-ā!

No kapņu telpas iznira gramatvedis Vērgālis un metas pie brēcošā Vāncenberga.

— Kad būs jūsu rīkojumi, biedri direktor?

— Skrien zvanīt milicijai!

Vērgālis mudīgi joza uz tuvāko sturi pie telefona automāta. Automātam neizprotamu iemeslu dēļ klausule nebija norauta, un Vērgālis nekavejojoties uzgriezās.

Drīz vien, zilu aci mirkšķinādama, blakus direktora «Volgai» apstājas milicijas mašīna. Kas noticis? Ta un tā, kāds negēlis svēdis kļieģelus. Nu, nu, vai jūs, pilsoni, nepārspilējat? Nekā es nepārspilēju! Lūdzu, apskatiet manu mašīnu!

Patiešām, uz direktora «Volgas» bija uzvesti divi pusķieģēļi. Turklāt velnišķīgi precīzi. Viens, izstiesis cauri jumtam, gulēja uz sedkļa blakus direktora bāsei, otrs — uz iebūvēta motora vāka. Ja, tie skaļi vareja redzēt noziedznieka pirkstu. Atlika vienīgi nokert pašu noziedznieku.

— Nē, gudrība, protams, ir pastādājās tas subjekts, kas regulāri draudēja ar kļieģļa palīdzību mani nogalināt! — direktors Vāncenbergs mūšiem skandēja.

Ak tā, kāds ir draudējis! Kur viņš dzīvo?

Par laimi, notikuma vieta jau stāvēja sētniece Lamatina. Viņa tūlīt spiedza vajadzīgas zinas.

— Čāns dzīvo otrajā stāvā. Dzīvoklis numursēši. Lūdzu, pa šim durvīm!

Pie sesto dzīvokļa durvīm draudzējās pavīri apģērbtu cilvēku pulis. Daži bija pūžamas, rīti uzmetuši uz pleciem metelus, viens satinies sega un viens basam kājam.

— Izklīstiet, pilsoni! — milicis brāli noko-mandeja.

— Mēs gribam Čānam izsūtīt pateicību, — paskaidroja dūšīgs vīrs ar konjaka pudeli rokā, — bet viņš nelatīz iekša.

— Es kļieģeli nemetu! — aiz durvīm atskanēja izmisīgs sauciens. — Nemetu!

— Pilsoni, atveriet durvis!

Mūlča balss bija tik paveloša, ka durvis tūlaj paverās. Aiz sliekšņa stāvēja trīcošs vīreļis. Vaj tiešām tas varela būt vareņais, bezbailīgais pensionārs Čāns? Un tomēr!

Mūlča kopa ar sētnieci un direktoru Vāncenbergu rēpa Čāna dzīvokli. Paticīgo kaimiņu pulis palika saspuķēts atvertajās durvīs.

Itē, laips ir pavērtis! Vāncenbergs ar drūmu gandarījumu konstatēja.

— Koper, metat kļieģelus! — mūlča jautāja Čānam.

Čāns nokrita uz ceļiem un lūzdoši izstiepa rocinās.

— Zvēru jums, es nemetu! Man nemaz kļieģeļu nav!

— Neliedzieties! — Vāncenbergs bargi sacīja. — Cik reizes jūs draudējāt, cik reizes...

— Acumirkli! — milicis Vāncenbergu pārtāuca. — No šī dzīvokļa kļieģēļi nav mesti.

— Kā nav mesti? Viņš taču draudēja!

— No otrā stāva mests kļieģelis nebūtu izstiesis cauri mašīnas jumtam.

— Bet varbūt viņš meta ar spēku!

Paskatījies uz Čāna vājajām, trīcošajām rocinām, milicis papurināja galvu.

— Neliekas vis, ka pilsonis būtu tik spēcīgs.

Dūšīgais vīrs ar konjaka pudeli, durvis slāvēdams, skanīgi iesauca:

— Visu velnu vārda, kas tad ir metis?

— To noskaidros izmeklēšana, — milicis atbildēja un izvilka bloknotu. Tagad pierakstīsim lieciniekus. Jūsu uzvārds, vārds un teva vārds?

Valis Jānis Miķeļa dēls... Čāns Teodors Teodora dēls... Vāncenbergs Harijs Oto dēls... Koškins Arkadijs Igora dēls... Lamatina Emma Jāņa meita... Un tā tālāk, un tā joprojām. Sarakstu noslēdza Vērgālis Alfrēds Pētera dēls.

Nākošajā rītā ap vienpadsmitiem pie lielā piecstāvu nama atnāca milicijas kapteinis. Tūds brīlains, iesirms, neliela auguma un, kā redzams, tieši no dežūras. Pāris reižu gari nožāvājis, kapteinis britiņu pavēroja nama fasādi un vietu, kur bija stāvējusi kļieģeļu trāpītā «Volga». Pēc tam viņš nesteidzīgiem soļiem iegāja namā.

Vispirms kapteinis piekļauvēja pie sētnieces dzīvokļa durvīm.

Ieraudzījusi spožas pogas, sētniece aizgūtnem sāka runāt:

— Vai jūs varat iedomāties, kurā ir vainīgais? Es jums tūlīt to pateikšu!

— Mani sauc Draznieks, — kapteinis laipni atbildēja. — Un jūs laikam esat sētniece Lamatina.

— Lamatina, jā... Vainīgais ir Koškins! Viņš ir tas kļieģeļu sviedējs!

— Vai jūs redzējāt, ka viņš svieda?

— To man nemaz nevajadzēja redzēt, es tāpat zinu! Koškins ir brīnišķīgs cilvēks. Kluss, kartīgs, vienmēr mūsus ieber tieši tvētnē un nevis nobarsta, kur pagadas, vienmēr palīdz piesiet pie staba velasstriki, vienmēr domā, kā citiem būtu labāk. Viņš gribēja mūs glābt no tā elles taurētajā, tāpēc lai svečta ir Koškina roka!

— Kas vēl dzīvo šajās trepēs?

— Čāns, Vāls, Bergs... Par Vāli nav ko runāt, tas ir nozēries ka lops, taisni noiet viņš mēvār, kur nu vēl kļieģēļi mest. Un Bergs pirkstu nepakustīnās līdzilvēku laba. Nē, metejs ir un paliek Koškins. Aizejiet, parunājiet ar viņu, gan viņš atzīsies!

Kur dzīvo tas cilvēks, kuru «Volga» griebe sataureit?

— Vērgalis! Paša augša, benmos. Tur, zunāt, ir tads buccms.

Dražnieks pateica Laimīnai paldies un žāvādams lenam kāpa uz benītem.

Vērgalis paklusām dzīvoja būceni. Maza maza istabina, mazs mazs lodziņš, pa kuru vārēja redzēt vienīgi jumtu un debesis. Uz palodzes stāvēja būrtis ar četriem kanarijputniņiem.

Kā jau visi apzinīgi darbinieki, Vērgalis bija pieklājīgs un drusku bikls.

— Ārkārtīgi nepatīkams gadījums, biedri kapteini, — viņš klusā, bijīgā balsī Dražniekam sacīja. — Direktors par notikušo ir ārkārtīgi sašutis un solījis gādāt, lai vainīgais dabūtu vismaz piecus gadus.

Dražnieks noplatīja rokas.

— Vainīgais! Kā lai te pierada, kurš ir vainīgais? Kieģelis varēja lidot no katiem piecdesmit logiem. Ko jūs varat teikt par direktora raksturu?

— Ļoti jauks... Patīkams... Tikai drusku, kā lai to sāka, valdonīgs... Bet, saprotiet mani pareizi, par to es nesūdzos!

— Tātad jau ilgāku laiku jūs abi ar direktoru dodaties medībās?

— Pilnīgi pareizi.

— Trijos nakti viņš atbrauc, signalizē un sauc jūs lejā?

— Pilnīgi pareizi.

— Cik zverus jūs, pilsoni Vērgali, pēdējā gada laikā esat nošāvis?

— Es? Redzat, biedri kapteini, es esmu dzinējs, un dzinēji...

— Skaidrs, — Dražnieks sacīja un sāka virzīties uz durvīm. — Piedodiet par traucējumu.

— Tātad vainīgais paliks nezināms?

— Kāpēc? Nē, vainīgais man ir zināms.

— Jūs domājat, Čans? Ticiet, viņš to nav darījis!

— Ko nu par Čānu runāt! Vainīgais esat jūs. Vērgalis paskatījās uz Dražnieku pārbiedētām peles acīm.

— Biedri kapteini... No šī loga...

— Kieģelus uz mašīnas nevar uzvest. To es redzu. Bet direktors Vāncenbergs savā liecībā raksta, ka kieģeli uz mašīnas uzkrituši dažus mirkļus pēc pirmā pūtiena. Un minūti vēlāk jūs, pilsoni Vērgali, jau esat pieskrējis pie mašīnas, lai uzklāsit direktora rīkojumus. Pāmēģiniet minūtes laikā uzvilkt zābakus, pakert mēteļi, aizslēgt durvis un noskriet pa kāpnēm līdz pirmajam stāvam. Tas, pilsoni, jums neizdosies! Tātad jūs jau iepriekš esat stāvējis kāpnu telpā. Es pat zinu, kur — pie ceturtā stāva loga. Abi puskieģeli bija uzlikti uz radiatoriem. Tā vietā vēl tagad var redzēt sīkas drumslas... Tiklīdz atskanēja pirmais pūtens, jūs atvērāt logu, metāt abus puskieģelus un tūlīt skrējāt lejā. Tikai netriciet, lūdzu! Sacītais paliks starp mums... Es ļoti ļoti saprotu, kā jūtas cilvēks, kam nelauj izgulēties. Ja mani katru svētdienas nakti kāds trijos modinātu un vestu dzenāt zaķus, es arī laikam galu galā kertos pie kieģeļa. Bet tagad atļaujiet atvadīties!

Paris dienas pēc uztraucošā notikuma direktors Vāncenbergs pavēlēja, lai pie viņa nekavējoties ierodas Vērgalis.

— Redzi, milais draugs, — direktors sacīja, — es baidos, vai nezināmais noziedznieks netur gatavībā vēl kādu kieģeli. Tiklīdz es parādīšos, viņš laidīs virsu... Tāpēc tev nekavējoties jāmaina dzīves vieta. Es lūgšu vietējo komiteju, lai tev piešķir divokli jaunceltā namā. Ar visām ērtībām, protams.

— Paldies, biedri direktori! — grūmatvedis Vērgalis atbildeja.

A. VECKUMELŠ

— Ta. Un tagad, jaunais cilvēks, iedzersim! Kā mēdz teikt, par panākumiem darbā un mācībā! Ko? Tev negaršo?! Tas nav nekāds aizbildinājums. Varbūt tu doma, ka man garšo? Šis šķidrums ir jāņem iekšā kā zāles! Zāles ir rūgtas? Ne jau visas, draugs! Šis, piemēram, nepavisam nav. Tātad saņemies un rauj iekšā! Esi taču vieni! Nu, iedomājies, ka esi labā kompanijā, visi vienpratīgi paceļ glāzes, bet ko tu dari? Teiksi, ka negribi? E, tad uz tevi, dārgais, saks skatīties šķibi, tici man. Sacis: «Izlēcējs!» Esmu to pieredzējis, zinu. Tāpēc — drosmi! No šīta dzēriena nemirst... Paskaties kaut vai uz mani! Ziedošs, spēka pilns vīrietis, kas regulāri pārsniedz ražošanas uzdevumus. Un es šo mantu lietoju rītā un vakarā. Nu, labi, labi, netieļojies! Es, protams, ļoti cienu savu stingro apņēmību. Bet

kāpēc tad tu vakar dzēri? Jā, jā, atceros — pie šī galda sēdēja arī sievietes... Tātad es esmu sliktāks par viņām? Es tev neesmu pietiekami laba kompanija? Ai, ai, kā tu mani apbēdini... Nu, neviebies, neviebies! Esi miļš un, kā teica viens dzejnieks: «Šo glāzi tver un tukšu dzer!» Saskandināsim! Tā. Liec pie lūpām, drošāk, drošāk! Nerīsties, lai labā manta neizlīst! Tā... Tā... Lidz dibenam! Hoplā! Nu, re, kārtībā. Tik briesmīgi nemaz nebija... Tagad steigšus uzkod kaut ko spēcīgu. Nem cepumu! Noslauki muti! Tu esi lauva. Puika uz goda. Se roka. Un es svinīgi apsolu, ka sestajā dzimšanas dienā uzdāvināšu tev istu rotāju automātu! Protams, ja vien tu dzersi pienu tikpat dūšīgi kā šodien!...

JURIS ROBS

Diezgan parasts gadījums

Bija pazudis traktorists. Protams — ar visu traktoru, ka jau parasti. Un ļoti steidzamu darbu laika. Tāpēc jaunais agronoms praktikants piedāvāja savu palīdzību viņa meklēšanā. Bet iznāca tā, ka brigadieris iespieda jauneklīgu sauja tālskati un palūdza:

— Izietiet nu viens! Briesmīga nevala. Tikai uzziniet, pa kuru ceļu aizbraucis, gan jau tad...

Praktikants aizgāja, pat neapjēdzis, cik mūķīgā situācija viņš nokļuvis. Ka lai uzzina, pa kuru ceļu? Vienādas markas kāpurnieki, pēc ķēžu nospiedumiem nāca nepateiksi. Bet, ja brigadieris lietu atzinis par vienkāršu, kā tad viņš, agronoms būdams, lai prasnā?

Paša dieva sūtīts, krustcelēs pienāca neliels puikniņš un lieljas — viņš zinot, kā onkuli sameklēt. Lai tikai iedodot binokli! Saspringti blēnzdams tālskati, mazais pārskaitīja telefona stahus un gar ceļmalu augošos kokus. Tad sacīja:

— Uz Priedaines veikalu onkulis šodien nav braucis. Varbūt viņš pa Zibenu ceļu... Nē, arī tur nav!

— Bet kā tu to zini? — agronoms brīnījās.

— Esi gan tu jocīgs... Tak skaidri redzams: neviens telefona stabs nav izgāzts un nav nolauzts neviens ceļmalas koks. Tātad Andra onkulis tur nav braucis!

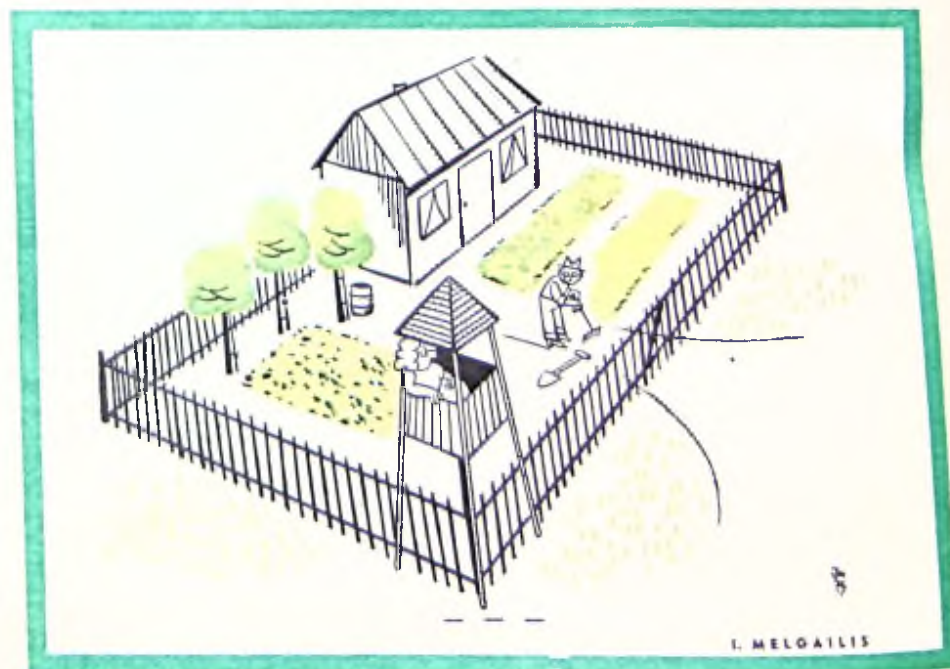
Migla šķita izklūdusi. Agronoms saprata, ka apskadētie stabi, kurus viņš šorīt bija redzējis ķikutu veikala apkaimē, kaut ko nozīmē. Piezvanīja...

Jā! Andris ticis gan redzēts. Tikai — pirms stundas nogādāts uz atskurbtūvi...

— Bet... vai tad ar visu traktoru?!

Veikalvede to nezināja. Taču agronoms varen priecājās, ka sācis iejusties jaunajā darbā...

A. LIKSNIŅŠ

Slovēņu humors

— Atnācu pateikt, ka man nozagts divritenis.
— Kāds tas bijat? Vai jums bija numurs?
— Nē.
— Divritenis bija ar zvanu?
— Nē.
— Nu tad jums vispirms jāsamaksā sods par satiksmes noteikumu pārkāpšanu.

— Cik brīnšķīgi būtu, ja tu varētu uz kādu laiku pārvērsties par nāriņul — zvejnieks mīļi saka savai sievai.

— Kāpēc?
— Tad tu varētu man dzīt zivis tiklāt!

— Zināt, neticami, bet daudz jaunu meiteņu negrib precēties!
— Jūs par to esat pārliecināti?
— Noteikti. Neviena pie manis negrib nākt.

— Ja tu būtu dzirdējis, kā mans tēvs spēlēja vijoli...
— Tas nav nekas. Bet, ja tu būtu redzējis, kā mans tēvs spēlēja kārtis!

Francka (piecus gadus vecāka par savu vīru):
— Mans Jaka neuzdrošinās pat papikstēt, kad es runāju.

Viņas draudzene Micka: — Tas gan ir jauki, ka viņš tā ciena vecākus cilvēkus.

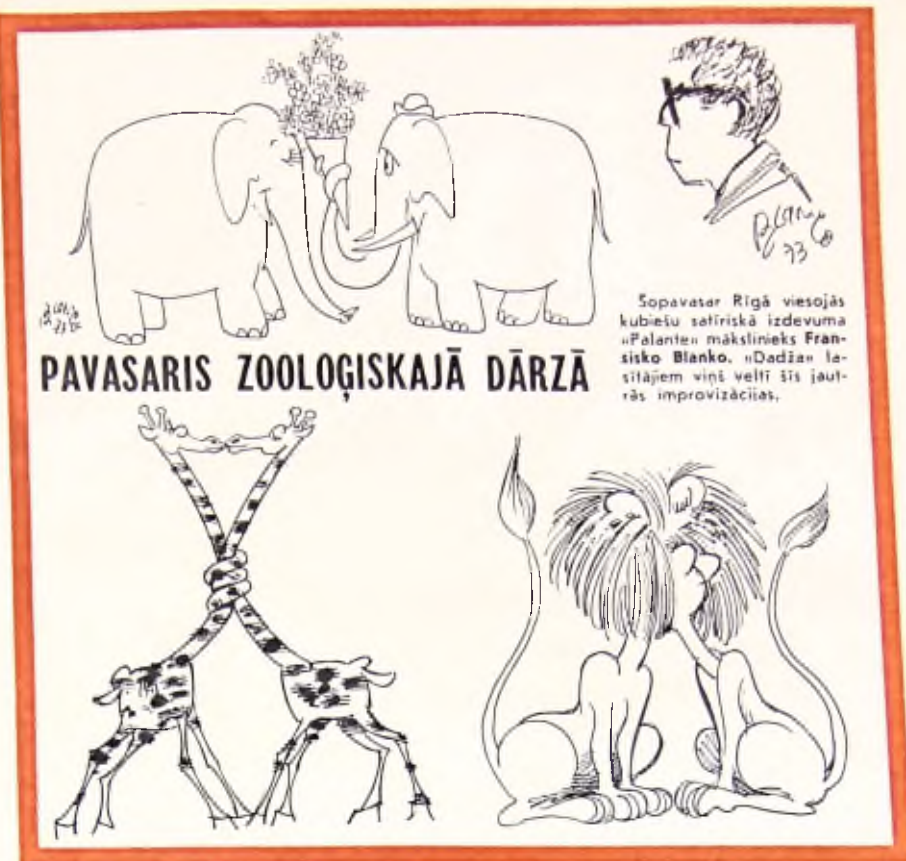
— Zēl gan, ka Ludviķis XIV nebija grieķu karalis
— Kāpēc?
— Tāpēc, ka es vakar klases darbā uzrakstīju, ka viņš tāds bija.

— Ko jūs varat pateikt savā labā, apsūdzētaist?
— Tikai to, ka man uzticēja vairākus miljardus, bet es piesavinājos tikai dažus miljonus.

— Kā tu nāci pie secinājuma, ka trīsdesmit gadu karš izraisījis tikai piecpadsmit gadus?
— Tētiš man vienmēr aizrāda, ka no visa, ko runā, tikai puse esot patiesība.

— LĪZEI NU GAN IR BAILĪGS BRŪTGĀNS...
E. KUNGS

Sopavasar Rīgā viesojās kubiešu satiriskā izdevuma «Palante» mākslinieks Franksisko Blanko. «Dadīš» lasītājiem viņš veltījis šīs jautrās improvizācijas.

V. Deiviss
(«Guardian», Mančestera)

Krustmāmiņa Berta un kapitālisms

Mana krustmāmiņa Berta pēdējā laikā ir kļuvusi gluži neciešama. Ikvienā jautājumā viņai savs īpašs viedoklis. Tagad, piemēram, viņa neliek mani mierā ar saviem komentāriem leiboristu opozīcijas līdera Harolda Vilsona nesenoajai runai parlamentā.

— Es jau sen nojautu, ka šis cilvēks ir konservatīvais, — mana kašķīgā krustmāmiņa paziņoja.
— Tā tas arī ir!

— Krustmāmiņ, jūs darāt pāri viņas majestātes opozīcijas līderim, — es mēģināju iebilst. — Atcerieties, cik kvēli viņš runāja par briesmām, ko izraisa rūpniecības uzņēmumu saplūšana, un par bažām, ko rada starptautisko monopolu augoša varenība.

— Bet kurš tad to visu iesāka, atļauj tev pavai-cāt! Kurš izraisīja saplūšanas epidēmiju mūsu valstī? Kurš teica, ka mums jārada lielas firmas, ja gribam izturēt konkurenci ar visu pasauli? Kurš apgalvoja, ka tā ir vienīgā iespēja aiz ausīm ievilkt britu rūpniecību divdesmitajā gadsimtā?

— Es saprotu, krustmāmiņ, bet ar Vilsonu daudzi ir vienis prātis.

— Pilnīgi pareizi. Daudzi... konservatīvie! Piemēram, Breisvels-Milness, Britu rūpniecības konfederācijas direktors ekonomikas jautājumos. Viņš stāv un krit par brīvo biznesu un nodokļu samazināšanu akciju sabiedrībām.

— Nav nekāds brīnums, krustmāmiņ, konfederācija ir bosa savienība.

— Kas tiesa, tas tiesa, Viljam! Tikai šai lietā ir viens kniis: bosi atbrīvoja Breisvelu-Milnesu no amata, palūdza viņu aiziet. Konfederācijas ģenerāldirektors tādas runas vairs negrib dzirdēt pat no saviem favorītiem. Tagad uzskata, ka ir sevišķi moderni lietot tādus vārdukus kā «sirds», «sirdsapziņa», «individuālā atbildība».

— Vai tiešām konfederācija vairs nebūtu kapitālistiska?

— Tā izskatās, jaunais cilvēks. Un ne jau konfederācija vien. Pavisam nesen kapitālismu pakrītīzēja Pīters Vokers, bet viņš taču ir rūpniecības ministrs konservatīvo kabinetā!

— Jā, krustmāmiņ, tas ir viņš.

— Protams, tad jau viņam ir viegli runāt.

— Redzi, krustmāmiņ, es domāju, ka tas viņam būs pielipis no amerikāņiem. Tur visi akadēmiķi raksta par kapitālisma trumiem. Runā, ka kompānijas mainot savu filozofiju — pienākums pret patērētājiem, sabiedrību, apkārtni vidi un pat konkurēntiem tām esot gandrīz vai svarīgāks par tādām nicināmām lietām kā peļņa.

— Neticami, Viljam, leibāz pirkstu mutē pirmajam kapitālistam, kurš tev gadīsies ceļā, un viņš tev nokodīs visu roku. It īpaši to prot amerikāņi.

— Te es esmu ar tevi pilnīgi vienis prātis, krustmāmiņ. Kad pērn biju Kalifornijā, tur vairāk nekā pusmiljons cilvēku parakstīja prasību pieņemt likumu cīņai pret kompānijām, kas saindē apkārtni vidi ar ražošanas atkritumiem. Rūpnieki gandrīz pārsprāga aiz dusmām. Viņi savāca miljonu dolāru un likumprojektu izgāza.

— Redzi nu, Viljam. Ar ko tad mūsu rūpnieki ir labāki? Viņi arī nevar ciest runas par atbildību. Ne tā kā politiķi.

— Un atkal tev taisnība, krustmāmiņ. Lai tikai kādas akciju sabiedrības direktors pamēģina ierunāties par pienākumu pret sabiedrību un pārstāj taisīt naudu, viņam tūlīt parādīs durvis.

— Beidzot dzirdu no tevis prātīgu valodu, Viljam.

[No žurn. «ZA RUBEZOM»]

Kas gan viss nenotiek pasaule

Kādā mazbērnu līšanas sacensībā Amerikas Savienotajās Valstīs uzvarēja vecpuisis, tādējādi kļūdams par 25 autiņu un mazbērnu drēbju komplekta īpašnieku. Sēsu bērnu māte, kas šajā sacensībā spēja ierindoties tikai otrajā vietā, protestēja pret žūrijas lēmumu, aizrādot, ka uzvarētājs savā ziņā ir profesionālis, jo strādā par saņiotāju.

ASV pārtikas rūpniecības bosi ir ievēlējusi Soliju Lorēnu par šā gada «mis Makaronu». Slavenā itāliešu aktrise visu gadu bez maksas varēs ēst amerikāņu makaronus.

Pasaules rekordists saldējuma ēšanā ir 22 gadus vecais Hamiltons (Škotijā) iedzīvotājs Arčijs Legals. 16 minūtēs viņš aprīja 50 saldējuma porcijas 3550 g kopsvarā. No sacensībām rekordists taisnā ceļā devās pie daktara, lai ārstētu apsaldētās mandeļas un kungu.

Dārgākais viesnīcas numurs Amerikas Savienotajās Valstīs atrodas Merilendas statā. Tas sastāv no trim istabām un četrām vannas istabām, sōmu un romiešu pirtīm. Bez tam īrnieks rīcībā ir ar aptieksni, iimuzīns ar šoferu, bezmaksas ēdiens un alkoholiški dzērieni. Maksa: 1400 dolari dienā. Līdz šim nevienš šo numuru nav īrējis. Taču īpašnieks ir apmierināts. 45 personas katru dienu uzto-

ras viesnīcas vienkāršajās istabās, lai vismaz reizi mūžā dzīvotu tani mājā, kurā ir visdārgākās istabas pasaulē.

Kādā Losandželosas (ASV) restorānā viena no apmeklētājiem dzemdēja bērnu. Sanitāri laimīgo māti kopā ar bērnu nogādāja slimnīcā un teica:

— Tas nekas, tādas lietas reizēm notiek. Pirms diviem gadiem kāda sieviete dzemdēja pat kinoteātrī.
— Zinu, — atbildēja dzemdētāja, — tā biju es.

Gangsteru banda piedāvāja Nuarkas (ASV) mēram 15 000 dolāru, ja viņš kādu bandītu ieceltu par policijas šefu. Mērs piedāvājumu noraidīja, motivējot savu rīcību ar to, ka citi viņam jau piedāvājuši vairāk.

Tulūzā (Francijā) kādā baznīcā velīgīgi gaidīja līgavu. Viņu atrada mājās raudošu. Līgava šņukstēdama stāstīja:
— Nē, es viņu neprecēšos. Šorīt viņš man piesūtīja lielu paku. Domāju, ka tā ir dāvana. Taču pakā bija netīrā velt.

Kādā Hamburgas laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «šausm, izskatīgs vienietis, mīļotārs edlas nopietna precību nolokā iepazīsies ar meiteni, kas izskatā un rakstūrā būtu līdzīga Huasa Helmuta Bore-

tima stāsta «Šodien un uz visu mūžu» varonei.
Jau nākošajā dienā visa līdz šim nepazīstamā autora grāmatas tirāža bija izpārdota.

Dzīvniekiem domātu kapsētu ierīkošana Amerikas Savienotajās Valstīs ir kļuvusi par ziedošu biznesu. Tur pašlaik ir 450 šādu kapsētu. Runča apbedīšana un bronzas pieminekļa uzlikšana, piemēram, maksā 900 dolāru.

Kādā Vīnes laikrakstā bija ievietots šāds sludinājums: «Šķirusies 22 gadus veca skolotāja meklē skolotāju šķirteni otrreizējai — launākajā gadījumā pēdējai — laulībai.»

Hammass pilsētā (VFR) finansu nodaļa ir piesūtījusi dzejnieka Paula Gerharta vārdā nosauktajai draudzei anketu ar pavadzīmi, kurā, starp citu, var izlasīt šādus vārdus: «Godājamais Gerharta kungst! Maksājamo nodokļu noteikšanai lūdzam Jūs ierakstīt vajadzīgajās ailēs visus savus ienākumus.»

Sanēmis anketu, draudzes mācītājs izbrīnījies iesaucās:
— Vai tiešām valsts kase ir tā tukša, ka nauda jāšūknē pat no mūsu rīkiem!

Kuveitā, kur pastāv alkohola aizliegums, nesen izlēja jūrā 11 000 konfiscētās pudeles alus un viskija. Par to vēstīja laikraksts «Al Sijarah» ziņojumā ar virsrakstu «Laimīgās zivis».

Rakstnieks Andrē Frosārs Parīzes dienas laikraksta «Le Figaro» satīras nodaļas slejās apgalvo, ka lielvalstu valūtas krīzi visradikālāk varētu izbeigt, ja VFR uzpirktu visus ASV dolārus un pēc tam pārvērstu tos par savu valūtu.

Romas frizieris modelētājs Pjetro Bordelli izgudrojis jaunu malu sakārtojumu. Kad žurnālists jautāja, kā šī ideja viņam nākusi prātā, viņš atbildēja:

— Gluži vienkārši. Mani pārnēma iedvesma, kad mans suns apgūlās pie ventilatora.

PA „DADŽA” MATERIĀLU PĒDĀM

Kāpēc „Dadži” rakstīja „Dadži” skuma par Cieceres drūmo likteni, jo šis skums bija īpaši apņēmīgi nepretiesami atkārtus noteikdumus. Cieceres un pilsētas rūpniecības ministra vietnieks b. Saustis ziņo, ka noteikdumus, kas bija jāievieš, esot pārkāpti veikti virkme pasākumu. Piemēram, samaznāta ir Cieceres nepieciešamo iedzied daudzumu, stingrāk kontrolēti n. Cieceres un pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat. Cieceres un pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat. Cieceres un pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat.

Kāpēc „Dadži” rakstīja, ka Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat.

Kāpēc „Dadži” rakstīja, ka Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat.

Kāpēc „Dadži” rakstīja, ka Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat.

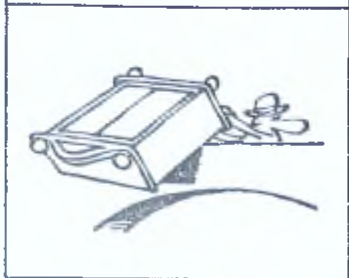
Kāpēc „Dadži” rakstīja, ka Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat, Rezeknes rajona Mežgaļu ciema iedzīvotāji, kas ir pilsētas rūpniecības ministra kombināta laboratorija kat.

ĀRZEMJU HUMORS

EUROPEO • ICI PARIS • NBI
NEBELSPALTER • PARIS MATCH
WELTWOCH • PRIVATE EYE
PAYLIHA

— Tas nav labi, dēls, ka tu padari tēti par bezdievi!

— Liekas, mana franču valoda te nebūs īsti saprasta!

— Kāpēc tu nezīmē bizonus kā visi citi?

— Neredzu Zemei ar Venēru nekā kopīga. Tur, slēpta, nesen atraduši skābekli un ūdeni tīrā veidā.

Tikšanās.

— Protams, tīģerāda šai vietā izskatītos labāk!

Журнал
сатиры и юмора
«ДАДЗИС»
(«Чертополох»)
Выходит 2 раза в месяц
на латышском языке
№ 9 (393), 1973.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galv. redaktors), Pēteris Etlis, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Limane (alb. sekretāre), J. Līvīcs (galv. red. vietnieks), V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis (māksl. redaktors). Tehniskais redaktors A. Garančs. Izdevējs Latvijas KP CK izdevniecība. Laikraksts «Cīņa» izdevums. Redakcijas adrese: Rīgā, Valņu ielā 2. Tālrūni: atb. sekretāram 22-07-61, vēstulju nodaļai 21-32-20. Iespiests Latvijā PSR Ministru Padomes Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Rīgas Paraugtipogrāfijā Vienības gatve 11. Materiāli nodoti saņemšanai 1973. gada 5. aprīlī. Parakstīts iespiešanai 1973. gada 4. aprīlī. JT 00014. Pasūt. Nr. 164. Papīra formāts 70×108 8. 3,79 izd. loksnes, 2,8 iespiedloksnes. Metiens 84 000 eks. Manuskriptus atpakaļ neizsūniedz.

21-18
 30 kapitāliskā valstu finanšu mi-
 nistri apspīdās par iespējām uzlabot
 savokli starptautiskajā valūtu tirgū.
 Jašu novareja vienoties nevienā jau-
 šumā.
 Laikrakstu ziņa

77129
 Maksā 20 kap.

Kurlo konference.

